



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 63

10 Ờ

TUẦN LỄ TỪ 29.5 ĐẾN 4.6.1969

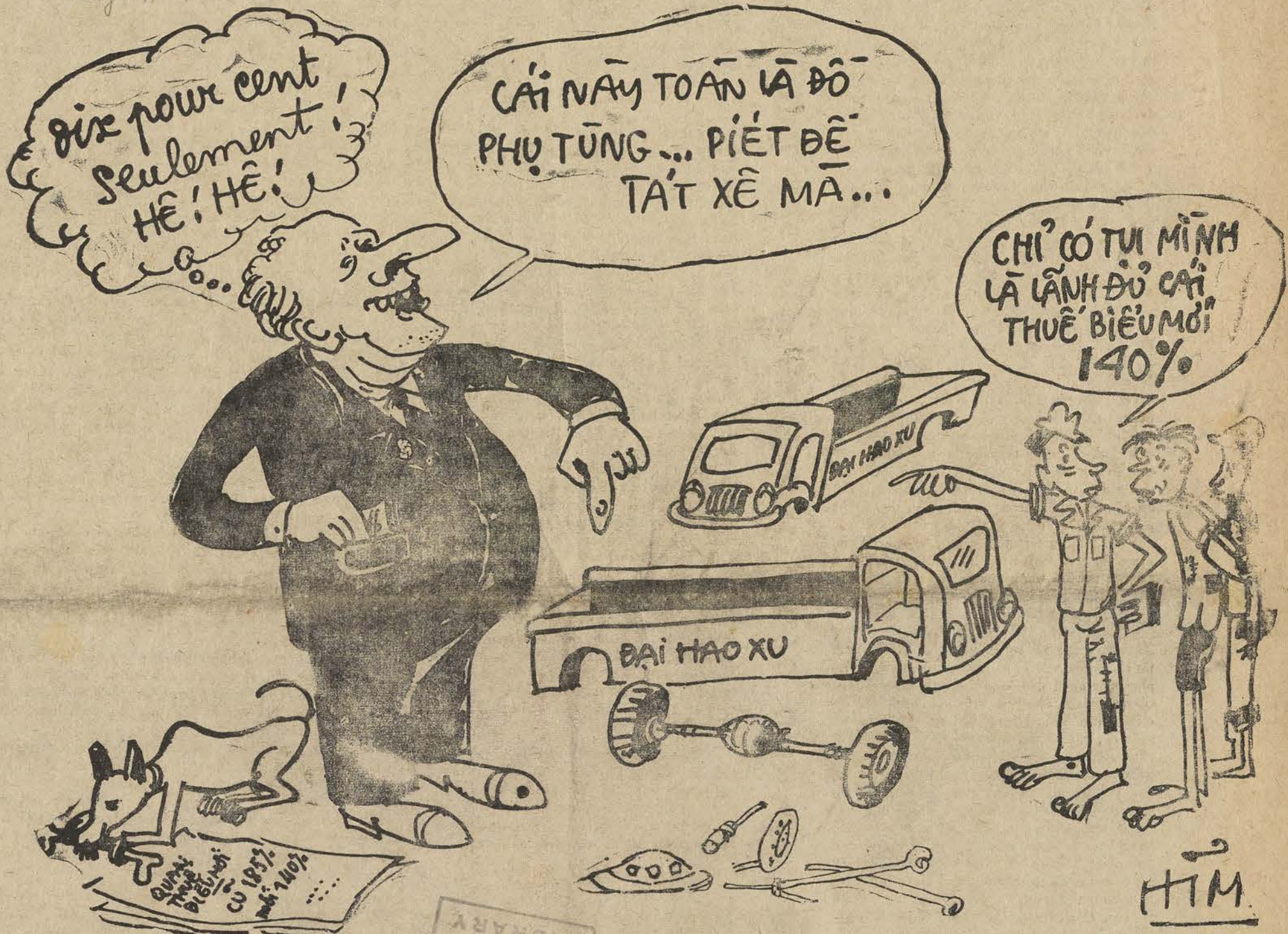
CHỦ TIỆM : MINH VÕ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỜNG NỜI 24.901

Wason
DS 531
C74++

63
May 29, 69



CORNELL UNIVERSITY
LIBRARY
MAY 05 1969

H.M.

Hướng đi mới của Con Ong

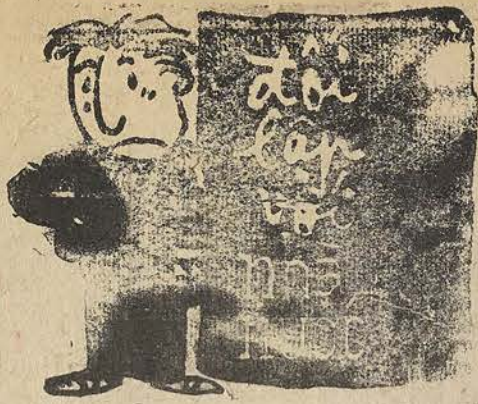
Bài của THẬP THÀNH
(Tiểu sĩ Chuồng Chó)

Sau ngọt hai năm dầm đá mà chẳng thấy kết quả gì cho xã hội, chỉ bị mang tiếng khi bênh vực cho Lê Phải hay chống đối bọn cà lơ thất thểu chánh trị, Con Ong bèn moi chân tay quá. Không phải vì một lần bị sập tiệm, nhiều lần bị cảnh cáo nghiêm khắc mà Con Ong thổi chí máu. Cứ theo ông Minh Võ, lãnh tụ anh minh, tài ba lỗi lạc của vương quốc Con Ong thì tại vì Đất Nước sắp đến hồi cần xây dựng ra rít. Bởi thế, từ những số báo tới, từ khuynh hướng trào lộng, Con

Ông đổi sang khuynh hướng hài hước. Nghĩa là không dầm nặng, đá đau nữa. Chỉ chọc cho mọi người vén môi lên cười tở tở thôi. Từ hưng thần hóa kiếp thành thẳng hễ là một sự hy sinh vĩ đại của Con Ong. Thôi cũng đành. Cười để xây dựng đất nước mờ ly. Còn cười có duyên không, chọc cười được mãi không, đó là vấn đề bự, hạ hồi phân giải. Hôm nay, tôi lấy làm một sự hân hoan báo tin ông Thương Sinh trao ấn trả chức đầu bếp lại cho chí sĩ Minh Võ. Ô. Thương Sinh chán nản

nghề viết đăm đá rồi. Do cái lẽ ông Duyên Anh sắp xuất bản tuần báo TUỔI NGỌC, tuần báo của thương yêu. Đây là con tàu đưa mọi người thoát khỏi những vùng phiến muộn, khắc khoải để trở về vùng trời kỷ niệm rộn ràng tiếng chim hót, lung linh nắng thủy tinh và đầy tiếng cười trong suốt của tuổi thơ. Đây còn là chiếc nôi mà năm trèo đó, chúng ta sẽ thiu thiu ngủ để được mơ thấy quê hương thanh bình thuở xưa. Đọc Con Ong xong, cần đọc ngay TUỔI NGỌC. Bạn đọc

nhớ kỹ giùm kéo con nhà Duyên Anh bán xé mà đi ăn mày mất. Lại một lần nữa, chí sĩ Minh Võ sẽ làm chủ tiệm kiêm đầu bếp Con Ong. Tôi tin rằng, với tài lãnh đạo của chí sĩ Minh Võ, Con Ong sẽ càng ngày càng khơi sắc đợt III và bạn đọc sẽ hài lòng, sẽ cười băng thích. Cái hướng đi mới của Con Ong nó ra sao, nó tròn, vuông, méo hay tam giác, xin đón coi từ những số báo tới. Nay long trọng báo tin.



Mừng ngày «đầy tuổi tôi» của nội các Trần v. Hương

Nhân danh chủ bút, người trực tiếp điều khiển bộ biên tập và chịu trách nhiệm với chủ nhiệm, tôi đã nhờ kỹ giả đàn Anh và đàn Em viết bài chào mừng ngày «Đầy Tuổi Tôi» của nội các Trần văn Hương. Nhưng hai ông này viện cớ chỉ biết bốc thối chứ không biết bốc thơm. Tôi nói, với nhà nước, chỉ cần nói đúng sự thật — chứ không cần bốc thơm, nhà nước rất ghét những kẻ bốc thơm. Hai ông kỹ đặc trách đối «lập» vẫn lắc đầu. Do đó mà, lần đầu tiên trong đời viết lách, tôi anh dũng viết bài chào mừng ngày «Đầy Tuổi Tôi» của nội các Trần văn Hương.

Cụ Trần văn Hương có một dĩ vãng liêm khiết và cương trực. Không ai phủ nhận được điều đó, cho dù là kẻ thù Cộng Sản. Cụ lại nặng tình thần ái quốc, luôn luôn đặt uy quyền Quốc gia làm nền tảng lãnh đạo dân tộc. Một lần cụ Hương đã lập nội các. Và cụ đã bị ngoại nhân phá đám vì cụ muốn tái lập uy quyền Quốc Gia đã bị coi rẻ rúng từ sau cái chết của Tổng Thống Ngô đình Diệm. Trong một cuốn tiểu thuyết của tôi, tôi đã đề cập vấn đề này. Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu mời cụ thành lập nội các là một điều hợp lý. Trước hết, cụ là người cương trực. Sau hết, cụ là người miền Nam, một người miền Nam tiêu biểu cho liêm khiết, quả cảm, đã xuống thuyền rồi, nhất định chèo thuyền đến bờ bến, mặc dầu, sóng bão đe dọa tới tấp. Tôi rất cảm phục tình thần đó. Dù có nhiều điểm trong việc lãnh đạo Quốc gia, tôi không đồng ý với toàn thể nội các của cụ. Nhưng tôi nghĩ, giữa buổi hoàng hôn của nhân tài, chính cụ Hương cũng không đồng ý với nội các của cụ. Vì cụ đã nói một câu chí tình «Đi chợ định mua cá không có cá đành mua tôm».

Cụ Hương nhận trách nhiệm với Tổng Thống Thiệu và cụ đã gặp khó khăn hơn tất cả những vị Thủ tướng tiền nhiệm, Cụ như một nàng dâu chịu đựng sự soi mói của 60 mẹ chồng Thượng Viện và hơn 100 mẹ chồng Hạ Viện những bà mẹ chồng rất dễ giận cá, chém thớt, hơi một tí là sẵn sàng lời nặng đầu ra... hạch sách đủ điều. Nhưng cụ Hương vẫn bình tĩnh chịu đựng tới mức tối đa. Người ta, có thể, hiểu lầm cụ. Riêng tôi, tôi nghĩ cụ chịu đựng vì Danh Dự của người xuống thuyền. Đất nước này đã bị băng hoại từ nhiều năm, không thể một sớm một chiều mà làm cho nó tốt đẹp được. Những kẻ tướng mình ngồi trên ghế Thủ tướng trong thời buổi thù ngoài, loạn trong này, sẽ trở tài làm cho đất nước yên bình hay cứu nguy được dân tộc là những kẻ nói nghe.

Tôi lại biết rõ thực chất của những anh nói phét những anh đang mơ ước trở tài lãnh đạo.

Cụ Hương chưa thể diệt tan quốc nạn tham nhũng chưa đập nát đầu một con rắn tham nhũng gộc nào cụ Hương cũng chưa thể thực hiện được nữa điều mơ ước của cụ. Chỉ vì trong một năm trời, cụ phải quét dọn con đường đầy rác mà các vị thủ tướng tiền nhiệm đã xả chặt đóng.

Công việc của cụ là mới gây Tin tưởng cho cái khối dân tộc đã mất tin tưởng. Cụ đã thực hiện được phần nào, đó vấn đề này Như thế là cụ đã thành công. Ấy là chưa kể, từ một năm nay, không hề có vụ xuống đường nào chống đối chính phủ. Nơi đây, sinh viên Y Dược, Nha Khoa bãi khóa để chống dự luật 64-69 H.P không phải là chống Thủ Tướng mà chỉ nhằm chống Bộ Y Tế. Tôi chắc Thủ Tướng sẽ lưu ý tới các dự luật phân y học này để thỏa mãn tuổi trẻ và trí thức trong nước.

Cụ Thủ tướng Nguyễn văn Lộc đã ra đi. Ông đã tậu một cái lầu đài bên bờ sông Seine thơ mộng bên Pháp. Tôi đoán chắc, khi trở về, cụ Hương sẽ trở về với hai bàn tay trắng và cụ sẽ ngủ yên ở quê hương khốn khổ này như mọi người với mọi người. Chỉ với ý nghĩ ấy, tôi viết bài này.

THƯƠNG SINH (26-5)

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp



Tiếng nói đồng đạc của tuổi trẻ chống Dự luật 64-69H.P. đến hơi thở cuối cùng

Sáng ngày 23-5-1969, sinh viên Y, Dược, Nha và các phân khoa khác đã làm thêm 1 phát hội thảo lớn tại Hội Trường Trung Tâm Y Khoa. Trọng tâm của cuộc hội thảo là đòi hủy bỏ dự luật 64/69HP và yêu cầu soạn thảo 1 quy chế hợp lý, công bằng, không phân Y học cho Y tá quốc gia. Hội Trường đông nghịt. Rất nhiều dân biểu trí thức đàn anh tham dự. Phải đến đây mà nghe những tiếng gào thét của tuổi trẻ người ta mới biết sự nguy hại của một quả hợp thức hóa dự luật 64/69 H.P. Quý vị dân biểu có ý thức đều xác nhận dự luật 64/69 là một dự luật sát nhân. Nhưng chẳng hiểu vì lý do nào Bộ Y Tế vẫn làm ngơ. Sinh viên còn tố cáo những bàn tay bẩn đã âm mưu đem chính trị vào Y học. Họ cương quyết, bằng những tâm lòng của họ, họ sẽ tranh đấu đến cùng. Nếu họ thất bại có nghĩa là nền đại học, nôi chung, sẽ băng rã và đại học Y khoa nói riêng, sẽ bị... «phục mê bu tích»! Họ đã bãi khóa một tuần. Nhiều người quyết liệt đòi bãi khóa vô hạn định và xuống đường tranh đấu, chấp nhận mọi hậu quả.

Tôi không biết cái hậu quả nào sẽ dành cho những người tranh đấu vì Lê Phải vì Sức Khỏe và Sinh Mạng của đồng bào. Tôi hy vọng sẽ không có hậu quả mà sẽ chỉ có kết quả đẹp, công bằng, hợp lý về phía họ. Tuần báo Con Ong đã hành điện ứng hộ Lê Phải của Tuổi Trẻ. Chúng tôi cũng nêu ra ý kiến nhằm dung hòa giữa Bộ Y Tế và Sinh viên. Tại sao Bộ Y Tế không nghĩ rằng Lập Pháp không thể và không đủ tư cách bàn luận một vấn đề thuộc về chuyên môn? Tại sao Bộ Y Tế không tập hợp ngay các đại diện Y Sĩ Đoàn và Sinh Viên Y Khoa để soạn thảo một quy chế Y tá chỉ có tính cách nội bộ? Tuần báo Con Ong rất sợ một hậu quả làm xáo trộn trật tự xã hội, tôn ty xã hội và phá sản tri thức. Bởi lẽ đó, Con Ong khẩn thiết yêu cầu ông Tổng trưởng Trần Văn Louis nên sáng suốt, đừng để lũ châu rìa điều dóm «thuốc», dẹp tự ái cá nhân sang một bên mà hủy bỏ toàn bộ dự luật 64/69 đi. Sau đó, Bộ Y Tế sẽ khởi xướng soạn thảo một quy chế cho y tá quốc gia. Con Ong nghĩ rằng ông Louis sẽ lấy được niềm tin của Tuổi Trẻ và Trí Thức Giao Chỉ.

Bằng không, hậu quả bị đất sẽ xảy ra cho mọi người, mọi giới đồng bào. Mà rồi chỉ có những phù thủy chính trị hưởng lợi. Nếu Bộ Y Tế ngoan cố, cóc cần biết đến Tuổi Trẻ, Sức Khỏe và Sinh Mạng của Đồng Bào, các căn đẽm xia cái gì sẽ xảy ra sau cuộc bãi khóa một tuần của Sinh Viên, Con Ong sợ nội các của thủ tướng Trần văn Hương sẽ gặp rắc rối.

Bọn khốn nạn Cộng Sản sẽ lợi dụng thời cơ. Chúng sẽ thấy 1 trái lựu đạn sát hại vật người sinh viên. Thế là đại sự sẽ xảy ra vì tự ái cá nhân của ông Trần văn Louis, Chúng tôi mong mỗi Thủ tướng Trần Văn Hương cứu xét sự này càng sớm càng tốt.

TÂM THƯ GỬI CHO CÁC ÔNG CƯU TRẠI SINH «PA-VI-LA-MỐT»

Cà Lồ chúng mày!
Từ nhiều năm nay, trên mười năm rồi, ông không thấy mặt chúng mày. Ông biết rằng, chúng mày đưa thì làm Rân Biều, đưa đi lính, đưa làm nô bộc cho dân. Đưa đi bán chèo phôi. Đưa làm thầy kiện, đưa làm Đốc Ti. Đưa làm chính khừa...

Cà Lồ nhà chúng mày, cái dĩ vãng đầy hiền hách tại Pa-vi-la một ngày nào nó sáng như rứa, mà tụi mày đã «nờ-ì» và «Te» vào. Những thằng sạch và rách như: Hoàn Solex, Hùng Pho-nit, Cường Râu... Bụng, Chân Đen, Tân Xôm, Bình Gù, Bình Mối hay Cụt, Thiệp Chộp còn gọi là Tay Voi, Dung Dám, Vi Ve, Chân Đen, Nhân Cong, Nam So.v.v...

Tụi nó đang chửi cà lồ nhà chúng mày đấy, riêng tao cái nghiệp chường cứ mãi đeo đẳng công kền trên vai—Ông dếch bằng chúng mày. Cầm bút lay lật từ mười mấy năm cũng vẫn chỉ là thằng nham nhở, mà tuổi trời mỗi ngày mỗi chổng chát—gia tài tao, bây giờ là chín con. Hai đứa đã hy sinh—một đứa chín tuổi thì ngòm trong cuộc biến động Mậu Thân tại khu Tư giác máu Lửa Bàn Cờ—Còn một đứa 3 tháng 9 ngày thì được chết tại Bệnh viện Nhi Đồng của Nhà Nước.

Tương lai sáng choang của tao là ở nhà Thương Điền Biên Hòa — Chúng mày biết không, Bì chừ, tao có đơn lăm—Tao đã chọn (ban tâm sự) với hai bà già Điền—Một là Bà Hai Tiên Tri, tức bà Ba Vua, một bà Vương Phi (vợ vua Khải Định).

Có những chiều ở bên giường sưởi máu, ta nhìn tàn cây trong Công viên Dưỡng trí Viện Biên Hòa thốt nhiên ứa nước mắt mà thương cho chúng mày.

Chúng mày, đang bị dự luật 64/69 HP bao vây sanh mạng, chúng mày, đang bị vật giá cần ki lô với Heo Đông Lạnh gạo viện trợ.

Ông ngồi đây mà cũng «tưởng tượng» được, thân thể chúng mày đang sut kí, ngoại trừ, mấy thằng đã làm tới chức Dân biểu là lên như Điều gặp gió. Mới mấy tuần trước mấy tuần sau nó đã xâm nôi xé 4 bánh có thằng chỉ xuất ngoại một cú đã đủ tiền xây nhà tậu vợ bé hoặc có rách lăm, thì chúng nó cũng còn cái quyền mua «Tô dô ta» trả góp rồi nó dếch góp cũng chả «chó nào» dám kiện tụi nó. Tụi nó, bất khả xâm phạm mà nhớ đấy nhé, các cụ bạn tao.

Mới đây, tao thấy «áo giặc» nó báo động các ông Thầy Thuốc có cấp bằng Quốc Gia Ba Ri hò hét cổ động tự đóng cửa phòng mạch 2 ngày để ăn vạ... Nhưng sau đó chả hiểu sao lại chưa đóng cửa?

Thưa đi các anh thợ chích đạo ơi người ta toàn là Rân bằng cấp người ta tính từng mili gam «năng lượng» chứ đâu có bốc đại như anh Đông y Hoàng hôn đã ngòm rồi. Trời đêm đã mù tịt rồi, chuồn mẹ nó đi, cho được việc nhà nước không thì cái nghiệp đoàn «Đạo cầu bán tán» nhầy dô nửa thì e khó mà ngáp chuồn đi binh thư «tôn tử» có dạy như thế...

Hỡi chúng mày những thằng «ma cô» ở Pa vi La một ngày nào Hãy về cà đây Dưỡng trí viện Biên hòa nhớ đem theo rượu và bút giấy, Điều cần nhớ là phải đem theo giấy thông hành có in hình nội tử Trần hưng Đạo để mà xuất trình mỗi khi đi xé.

Nào bây giờ tụi ngồi xuống. Ta kể cho chúng mày nghe một chuyện điên. Tao mới tình tao mới tổng khừ được thằng vô thức trong tiệm thức:

(Chuyện này tôi cũng xin kính biểu các ngài sấp sủa mần nghề Cửa nhân độ thế tại đất nước thân yêu này)

Đêm đó đêm gì... Vì điên vì đói, vì cái thằng bạn đi xa nó để lại cho tôi cái xé Solex không đen, không trắng, không rề trước

sau... đập nặng như đập gầu tát nước... Tôi chỉ nhớ lúc đó, khoảng 23g30 đêm. Con tôi lên con sốt. Tôi định đưa cháu đi Bác Sĩ Trực. Nhưng ngặt một nỗi. Tiền không còn một xu dính túi—thì làm sao mà dám đánh thức lòng nhân đạo của quan Đốc tí. Thôi thì, đành vác con trên vai—đập xé Solex dzô bệnh viện nhà nước cho Quan Bác Sĩ nhà Nước săn sóc. Tôi nơi, con nhỏ được «đặt thủy» Thủy ngân trong ống nhảy vọt như nước Đồng Nai. Đứng 42 độ có tí lè. Nhờ vậy, con nhỏ được phòng nhận bệnh cho phép lên lầu. Tao ầm con trong tay. Thân hình nó lạnh toát nhưng tay nó thì giết «Twist», chán nó thì đi «a Go-Go». Nhỡn từ nó khô cong—môi nó cũng giết giết theo điệu kích động nhạc.

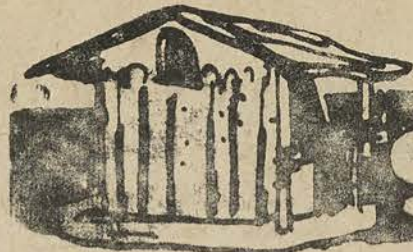
Tao ầm con đến phòng trực—một cô y tá có thân hình nõn nõn, ườn ẻo dong đưa từng bước như «ngựa đua» trình diễn trước khi chạy độ lớn. Cô bảo tao ngồi đó—ngồi trên cái băng dài Cộng đồng với 3, 4 bà nữa...

Khi xét xử xong, cô đẩy cánh cửa vô phòng trực. Tiếng cười nói từ trong vọng ra nghe ư a gan. Tao thú thực với chúng mày. Lúc đó, cái máu chống Cộng của tao nó rồ rồ chảy trong «huyết quản» tao định làm cú «trận đường như vụ Bết men Giao chỉ với các em điếm. Nhưng chúng mày ạ, con tap nó twist quá. Tao cứ ngồi ngay ông cụ ra mà khóc. Hèn quá.

— Đúng 1 giờ đêm, nghĩa là trên một giờ rưỡi vật lộn với cơn giạt của con, của thủ tục và của bữa «ăn đêm» mà các bác tiểu gọi là «Chê mê» cái cô gái mặc áo Bô lu trắng có cặp giò dài và khoẻ như chân ngựa đua mới thềm ra ngoắc tao và con dzô.

Con bấy giờ mới được đặt nằm tênh hênh trên bàn ông Bác sĩ trịnh trọng rửa tay bằng «Al-côl chín chục độ, đầu đó, rồi hỏi ta gọn lỏn:

— Nó bệnh gì?



giao chi' for Rent

* TRẦN BẠCH ĐÌNH

Tao có biết con tao bệnh gì, nếu biết, tao đã vác đĩa ra "Phạm ma xiêng" mà nộp cho yên phận. Thế nên, mặt tao lúc đó, nó cứ thộn ra. (Đồ òa ! kiếp nghèo đáng chết thật).

Ông Đốc Tì ngó tao một phát, chả có chút xíu thù hận nào cả. Ông dặt ống nghe lên thân thể con tao, đúng 2 giây, sao ông gật gù «kê tao» rồi cho con nhỏ có cái thân hình mà ông Đại Lý Lịch sách Play Boy cứ nặng nề đòi ký hợp đồng đóng phim «Cô Sông». Nhưng có lẽ, cô ta sợ tiền VN nó «xướng giá» nên đã từ chối. Cô y tá khả... ái này, đã theo toa «đốc tì» công công «mê lăng» một lọ tên thuốc vào một cái ống chích to tồ bỏ như gây «chống trời» rồi nhét dít con tao mà tổng vô...

Sau đó, con được đưa vào phòng cho thở «ốc xy den» đúng 2 giờ đêm, con vũ nổi bài tình ca Quê Hương rồi giả biệt cuộc đời, đã dít tao một phát đau điếng, để nó một mình theo ông, theo bà về bên kia cuộc đời.

Tao âm thầm ôm xác con xuống nhà xác. Ông Thủ... Thầy ma tại đây hỏi tao:

- Cháu đi rồi hả?
- Vâng, cháu đã đi rồi.
- Tôi nghiệp con nhỏ—Cháu bệnh gì vậy cậu?
- Nóng 42 độ rưỡi—Chờ 1 giờ rưỡi mới được bệ kiến Long nhau thầy thuốc.
- ĐM tụi nó hả, tôi biết rồi... nó còn đầu lão mi nhau. Thôi cậu, cho chác đở đây. Tôi trông nom cho sếu cần, cậu giao cho tôi tất cả—tôi lãnh hết cho.

— Thú thực, cháu rách lăm—chưa thể tính gì bây giờ...

Nói rồi, dặt con nhỏ xuống sàn gạch nhà xác, rút mũi xoa đây mắt cho con, rồi lằm lụi đi ra...

Trời khuya, sau thừa run rầy ở tận phía trên cao—Tao vác cái Solex giang hồ trên đại lộ...

Vài con chuột cống xù xì hân hoan đùa ròn với tao—vài con chó hùng hục tìm kiếm đời sống trong thùng rác—vài cô gái diêm ngoác tao... Mẹ kiếp—Cái xé, vậy mà còn có gái mẹ—Trợn đêm đó, tao không khoẻ được một miếng nào. Sáng hôm sau, tao vào bệnh viện—đón xác con cùng một tờ giấy khai tử và giấy phép chôn ở nghĩa trang Đô Thành.

Tao nghĩ chả lẽ coi áo gói con đem chôn nên tao đã «Lay» cái gọi là xã hội bệnh viện bỏ thí một cái hòm gỗ tạp. Thấy tao khóc, họ thương mà bỏ thí cái áo quan 'áo mang vào nhà xác ần đại con vào đó ông già gác thầy ma con nít, cũng đã cho tao mượn búa và bốt thí đinh...

Tao đóng «sơ mi» cho con xong chợt nghĩ đến cách Tao đóng «sơ mi» cho con xong chợt nghĩ đến cách «vận chuyên» thôi thì, cái xé Solex «lịch sử» lại được nghĩ đến. Tao chạy ra lũng lức xách xe lại cửa sau «nhà xác» để đón con về quê mà rồi. Tao đã gặp thằng Thanh Hối (Tao lập lại, là Thằng Thanh Hối làm Trại đoàn chức không phải Thanh Thị sĩ nhè) thằng Thanh Hối lúc đó nó làm nghề bán cháo phở ở Trường Trung học Long An. Nó hỏi tao:

— Đoàn đi đâu đấy?

— Tao đi chôn con.

Chôn ở đâu các cậu nào tại sao vậy? Tao đã khóc và tả oán với thằng Thanh, nó nghe xong nó dích thân vào khiêng xác con tao lên xe xích lô đạp (Mẹ cóc xe tang mà đám xài tới xích lô đạp là hách nhất nước rồi đấy).

Khi tới nghĩa địa, Thằng Thanh Hối lại được chi thêm khoản đào lỗ chôn con, Mặc dù vậy tao vẫn phải tự «cất nhà» cho con tao theo thủ tục đào xâu chôn chặt.

Chôn con xong, thì trời đổ mưa, thằng Thanh điu tao về và từ đó, tao mất liên lạc với nó. Có một dạo, tao thoáng trông thấy nó ở Saigon. Nó làm tới chức quan nào tao quên không nhìn ve áo nó. Tao chỉ nhớ rằng nó đã đi lính,

Chúng mày ơi! tao đang kể lẽ tâm tình với tụi mày đó, tao nợ đời nhiều lắm nhưng «nhất định» ông không nợ chúng mày, chúng mày lằm đến Đền biếu, Đốc Tì Thầy Cãi, học giả hay gì nữa, ông cũng mặc xác chúng mày, ông đêch bằng cái ngón chân chúng mày, nên ông mới dám cắt mồm sủa, nếu bằng, thời còn thời giờ ở đầu mà chửi cho mệt, có phải thế không nào?

Thế là, từ ngày đóng kiếp dân Do Thái để tự lụy dầy trong lòng đất quê hương, Tao đã đóng góp được cho lòng đất 2 đũa con, để rồi, cuối chặng đường đời «Tiểu Ngạo» tao sắp về «yên nghỉ» tại dương trí viện Biên Hòa.



Nói láo mà chơi

Đọt Bình - Định «linh» lằm, các ông ơi!

Bình Định từ lâu vẫn nổi tiếng là một vùng «địa linh nhân kiệt» của Miền Trung. Địa hình là ba anh em nhà Tây Sơn, nhất là vị đại anh hùng Quang Trung Hoàng Đế, đã xuất thân từ Bình Định.

Sau này, đến Võ Tánh với nhiệm vụ trấn giữ thành Quy Nhơn, bị địch bao vây tứ phía đã tự phóng hỏa chết theo thành chứ không chịu đầu hàng, không để cho địch bắt sống.

Những tấm gương lịch sử ấy lẽ ra phải soi sáng tinh thần, phải nung nấu ý chí cho những quan văn, quan võ thời nay được cử tới lãnh những trọng trách tại một tỉnh đã sẵn có truyền thống hào hùng bất khuất!

Nhưng tiếc thay, trọng trách nhiều phen đã rơi vào tay những kẻ ăn hại, dái nát, và có lẽ là vô học, không biết Nguyễn Huệ. Võ Tánh là ai?

Những kẻ đó, dù chưa xem tưởng cái lương «Đời là một chữ T» cũng đã thờ ông Tô Paul Gannay từ khuya. Trong cái đầu óc tối tăm, nhỏ nhen của họ, dường như chỉ có một chữ ĐÓP, nên ngày đêm họ chỉ tìm cách nào để ĐÓP cho kỹ, ĐÓP cho nhiều dù có phải ĐÓP ở những chỗ dơ dáy, thối tha nhất như sòng bạc, như ở điểm như phân bón, và dù có phải ĐÓP cả trên từ thi các đống đội của mình!

Đừng nói những chuyện xa xôi cách đây vài năm thôi có quan đầu tỉnh 2 trung tá Trần đình Vọng chỉ vì đóp trắng trợn nên đã được ra tòa lãnh cái án tử hình! May mà cũng khéo tìm thuốc chữa nên cái án ấy vẫn nằm nguyên hoài trên giấy tờ chứ chưa biến thành tòng bả li!

Hết ông Vọng, lại đến ông Thọ về làm quan đầu tỉnh Bình Định. Ông này có lẽ tin rằng mình sẵn có chữ Thọ dù có thể nào cũng vẫn sống nhân không thể nghèo được, nên ông ta còn lằm chỉ gặp mấy lần ông Vọng. Nếu có thể tin được ở tin tức đăng trên vài tờ nhật báo nọ, thì mỗi tháng ông thọ xiu xiu cũng đóp hàng mấy chục triệu.

Và cứ cái đà đó nếu cấp trên nhắm mắt dùm cho ông vài năm có lẽ sau này dân miền Nam sẽ quên mẹ nó mất cái tên chú Hòa.

Đề chỉ còn biết có Phan Minh Thọ!

Bây giờ thì ông đã được mời về Trung Ương, để đường sức nghĩ ngơi, và nhất là để được ở ngay Saigon hoa lệ hầu có dịp xử dụng số tiền «nhỏ mọn» dành dụm được sau những tháng năm cực nhọc, vất vả... vơ vét!

Nào đã hết. Lại còn một ông Truyền Tin cũng ở Quy Nhơn đã anh dũng đem tất cả những kỹ thuật thông tin

liên lạc tối tân, không phải để diệt Cộng, mà để tổ chức một sòng bạc khổng lồ, quy mô, có hệ thống dọc xuống cả quận lý xa xôi. Đến nỗi người ta phải báo cáo với Tổng Thống là mỗi ngày ông lấy xâu được cả triệu đồng, 365 ngày là 365 triệu, chừng ba năm thôi là ông cũng lại thành tỉ phú như Hui Bon Hoa.

Nhưng có một điều là dù Đóp nhiều hay Đóp ít, các ông đã Đóp trên cái vùng BÌNH LINH NHÂN KIẾT này trước sau đều không trôi, đều bị hóc, và nếu không biết cách nhả bốt ra là dằm đi doong lằm.

Các ông có biết tại sao không? Có lẽ lúc này các ông chỉ biết đồ tại mấy lão dân biểu, mấy thằng cha nhà báo «thối mồm», tiền người ta đóp không phải của ông của cha mấy người mà mấy người cũng cứ xia vô lằm người ta đóp chưa nó đã phải buông đũa buông bát.

Nhưng Sức Voi lại nghĩ khác. Sức Voi cho rằng anh linh của các Đảng Nguyễn Huệ, Võ Tánh vẫn còn phảng phất trên vùng Bình Định—Quy Nhơn, cảm thấy خون con mắt trước các hành động bỉ ổi của quý vị, nên mới xúi dục cho các cháu chắt phá quý vị tí chơi đấy!

Quý vị có tin không? không tin thì thôi, nhưng xin thách còn vị nào khác tiếp tục soạn lại cái trò ĐÓP ấy đi rồi khắc biết!

QUAN VĂN THUA QUAN VÕ

Lâu nay, mỗi lần muốn chửi những chuyện ăn cắp, dơ dáy, là báo chí thường chĩa mũi dùi trước hết vào mấy cụ Dân chi biểu.

Tội nghiệp, buồn vì vài trăm tấm lịch cời trường, lỗ lỏi có bao nhiêu, giới lằm là mấy chục ngàn bạc chứ gì, thế mà bao phen bị chửi đi chửi lại!

Ăn cắp hai pho tượng chàm cũng vậy, giới lằm thì cũng chỉ bán được mấy trăm đô, ấy thế mà cũng bị chửi tới chửi lui!

Rồi vay tiền ngân hàng nuôi gà, cho là không nuôi gà mà đem kinh doanh môn khác đi, rốt cuộc rồi cũng phải trả lại tiền cho Ngân hàng để gì quýt nổi, vậy mà cũng bị chửi xuôi chửi ngược!

Bây giờ, chỉ trong vòng 1 tuần người ta phác giác ra ba ông quan võ, một ông chúa tề rừng sát một ông đầu tỉnh Bình Định một ông xếp sòng Truyền tin, ông nào ông này «áp phe» cũng cỡ cả hai trăm triệu khơi khơi. Nếu

đem so ra thì các áp phe của các ông quan văn trên kia chỉ bằng cái lông chân của mấy ngài quan võ sau này.

Vì thế mà sức voi bỗng dựng động lòng trắc ẩn, thương thay cho mấy ông quan văn!

ÔNG LIÊM PHIM NUỐT CÁI GIẢI... CỦA XUÂN DUNG

Ông Liêm Phim đã có 1 thời làm phim cuốn phim «Đời mất người xưa» của ông lại được đem đi tranh giải quốc tế, ông hi vọng thế nào cũng phải kiếm được một OSCAR Á châu cho cuốn phim nếu không thì cũng phải vitay các vai chính nhưđạo Thanh Nga như kếp Lê Quỳnh.

Ái ngờ, người đã giựt được OSCAR Á Châu năm đó lại là Xuân Dung, một vai đào phụ, mà ông Liêm Phim chỉ phải chỉ có hai Vẽ, trong khi vai đào chính Thanh Nga xực của ông tới mười hai Vẽ lại xôi hỏng bồng không.

Chẳng hiểu có phải vì tức cái chuyện «tréo cẳng ngỗng» ấy không, mà rồi ông Liêm Phim đã ôm luôn cái giải OSCAR Á Châu của Xuân Dung đi biệt mấy năm, mãi đến gần đây mới thấy ông lủ lủ dằm xác về Saigon.

Cái giải ấy, một pho tượng quý quái gì không biết, đứng về giá trị vật chất mà nói cũng hơi bộn tiền rồi, dù là không nghĩa lý gì đối với một nhà triệu phú. Nhưng đứng về mặt tinh thần, nó lại là vô giá, với một con người nghệ sĩ. Không thể tiền nào mua nó được.

Và xin nhớ rằng OSCAR Á Châu của Xuân Dung còn có thực giá hơn là giải Nobel Ma ní của ngài Tôn Mất Thiện đấy nhè. Vì lẽ Xuân Dung có đóng trò thực, còn ngài Tôn Mất Thiện thì đêch có tác phẩm văn chương nào.

Nhưng nếu nó có quý là quý với chủ nhân của nó thôi, còn với ông Liêm phim nó cũng chỉ như một món đồ cổ bầy chơi, chứ chả lẽ ông lại dằm mở miệng khoe: «chính tôi đã đoạt Oscar Á Châu nữ diễn viên xuất sắc» mà không biết ngượng sao?

Vì thế đã trở về Saigon, và muốn khôi mạt mạt với bà con trong làng điện ảnh, trong giới nghệ sĩ, ông Liêm phim sên mau mau trả lại cho người ta đi!

Giữ cái giải đó đã chà ăn được cái giải rút gì, mà không chừng còn bị thưa kiện, bị giải tòa là mất mạt bần của cá cộp có ngày!



NOCTIDOC

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Cô

Giám đốc chính trị Ma Cạo

«BẬT MÍ»

MỘT CUỘC ĐẢO CHÁNH TRONG NỘI BỘ «LỰC LƯỢNG TỰ DO DÂN CHỦ»

☒ Chẳng phải chỉ Phật giáo có hai viện Hóa Đạo, chính đảng cũng có 2 ban chấp hành.

SAIGON.— Hai ngày trước khi Mặt Trận Quốc Gia Dân Chủ Xã Hội do Tổng Thống lãnh đạo chính thức chào đời, một trong 6 đảng có chân trong Mặt Trận đã xây ra một cuộc đảo chánh nội bộ, đó là Lực Lượng Tự Do Dân Chủ, một đảng do chính quyền đỡ đầu, mới ra đời được chừng trên một năm.

Sự thật về cái mà người ta gọi là một cuộc "đảo chánh" nó như sau.

MÀN 1

Khởi đầu, một Ủy viên trong BCH Trung Ương ký giấy triệu tập đại hội vào ngày 23-5-69. Đến khi ông Chủ Tịch Ngô Lương Tài, và ông Tổng Bí Thư Trần Thượng Nhơn biết được rằng mình sắp bị mất chức đến nơi, và đại hội được triệu tập với mục đích bầu BCH mới, thế là hai ông vội đánh điện hoãn ngay họp đại hội. Nhưng điện của hai ông này dèch có hiệu lực gì cả, đến ngày 23-5, đại biểu của lực lượng từ 4 vùng chiến

thuật vẫn họp đông đủ như thường. Khiến ông Chủ Tịch và Tổng Bí Thư rầu rầu thấy mẹ, nhưng cũng đành phải chủ tọa Đại Hội.

Mở đầu đại hội, có đại biểu yêu cầu xác nhận đây là đại hội bất thường để bầu lại BCH trung ương.

Ông Chủ Tịch Tài và ông Bí Thư Nhơn giựt mình cái thót. Ông Tổng Bí Thư Nhơn bèn cứu vãn tình thế bằng tính bẻ lái đại hội sang một mục tiêu khác: Ông Nhơn nói đại.

Đã có điện văn của Ông Chủ Tịch và ông Tổng Bí Thư lực lượng hủy bỏ mẹ nó cuộc tập họp hôm nay rồi, vì sự triệu tập không hợp pháp, hơn nữa nếu cứ tiến hành đại hội để bầu BCH mới thì sẽ có... đồ vỡ (sự thật ông Nhơn nói là sẽ có "rạn nứt trong BCH").

Vì thế, ông Nhơn đề nghị vì đã có sự họp mặt đông đủ, giải tán hơi khó, nên cuộc tập họp hôm nay sẽ biến thành một buổi sinh hoạt chính trị chứ

không phải đại hội đại biểu toàn quốc để bầu BCH (ông này đề nghị khôn bố mẹ).

Một đại biểu đứng lên đề nghị:

Xin bầu lại BCH trung ương! Vì mỗi lần triệu tập rất tốn kém, mà BCH đã quá bất lực từ lâu rồi.

Hai ông Tài, Nhơn lại giựt mình cái thót.

MÀN 2

Đến đây, màn hai bắt đầu, đó là màn tố khổ BCH cũ.

Một Đại Biểu tố cáo một Ủy viên BCH trung ương đã lũng đoạn lực lượng, và BCH trung ương dèch làm nên trò trống gì cả.

Một đại biểu khác bồi thêm: khuyết điểm cụ thể của BCH trung ương là dèch thêm ngó ngang gì đến các BCH địa phương cả. Và đề nghị:

— Bầu lại BCH trung ương.

Hai ông Tài, Nhơn lại giựt mình cái thót.

Sau khi bị đánh mấy quả đầu điên, một đại biểu lại đặt vấn đề:

— Yêu cầu xác nhận cuộc họp hôm nay là hội thảo chính trị, hay đại hội bất thường?

Ông Chủ Tịch nhân cố vớt vát:

— Theo quyết định của phiên họp "tiền đại hội" ngày 22-5 của BCH trung ương, thì cuộc tập họp này là một hội thảo Chính trị.

Một số đại biểu phản đối.

Ông Tài bí quá, bèn xin từ chức (nhưng hình như chỉ xin từ chức chủ tọa đại hội, chứ dèch phải từ chức Chủ Tịch Lực Lượng). Ông Tổng Bí Thư Nhơn cũng xin rút lui khỏi bàn họp như ông Tài và kéo theo cả Bà Thiên Tôn Thủ Quý mà có người đã xâu miệng đã tiết lộ ông Nhơn và Bà Thiên như hình với bóng.

Thấy hai ông Tài Nhơn đã rút lui còn hoặc thêm Bà Thiên.

Đại Hội bèn coi như cái ông Tài Nhơn đã xin từ chức Chủ Tịch và Tổng Bí Thư, để bầu BCH mới.

Khi hai ông Tài Nhơn đã rút lui, ông Hồ Giông, Phó Tổng Bí Thư đã thay mặt BCH xin các đại biểu chấp nhận sự từ chức của BCH cũ.

Thế là đại hội quyết định: cuộc tập họp ngày 23-5 là một đại hội Bất thường của Đại Biểu toàn quốc. Đại Hội có nhiệm vụ bầu BCH trung ương.

(Xem tiếp trang 5)

THỦ TƯỚNG NÓI THEO T. THỐNG hay T. Thống nói theo Thủ Tướng ?

Theo tinh thần hiến pháp chín nút của ta, Tổng Thống có trách nhiệm thảo hoạch chánh sách quốc gia, và Thủ Tướng, do Tổng Thống chọn, có trách nhiệm thi hành chính sách của Tổng Thống.

Sau khi nhận lời mời của Tổng Thống ra làm Thủ Tướng, đã nhiều lần Thủ Tướng Trần Văn Hương xác nhận ông chỉ thi hành chính sách của Tổng Thống, đúng theo tinh thần hiến pháp.

Tuy nhiên, đó là chuyện hiến pháp. Thực tế nhiều khi không giống với các nguyên tắc cứng nhắc của hiến pháp, luật pháp.

Thực tế đó đã được trình bày trong một bài: quan điểm của ông Nguyễn Kiên Giang, chủ tịch Hội viên Trường, đăng trên báo Thời Đại Mới do ông làm chủ bút, số ra ngày thứ Bảy 24-5-1969. Bài «quan điểm» trình bày rằng:

— Ngay sau khi Tổng Thống Nixon đưa ra kế hoạch 8 điểm, Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đã tuyên bố «kế hoạch đó không trái với kế hoạch 6 điểm của VNCH».

Phản ngoại Trường Mỹ William Rogers, sau mấy hôm thăm viếng VNCH trước khi sang Vọng Các đã cho biết: «chưa bao giờ liên lạc Việt Mỹ tốt đẹp như bây giờ».

Nhưng lời tuyên bố trên, tuy nhiên đã không thỏa mãn được những tò mò.

Vì người tự hỏi: nếu những liên lạc và những lập trường của đôi bên đã êm xuôi như «nước chảy dưới cầu» thì hà tất gì Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu lại muốn gặp Tổng Thống Nixon để trực tiếp nghe ông ấy giải thích...?

... Dựa vào những lẽ trên, cuộc hội kiến Thiệu Nixon sẽ tới trên đảo Midway sẽ có một tầm quan trọng đặc biệt. Vì người ta nhận thấy đã đến lúc đôi bên không còn có thể giữ một thái độ úp mở mà cần phải trút hết những cái gì đã đọng ở trong túi lên mặt bàn.

Và việc đầu tiên người dân Miền Nam hy vọng Tổng Thống VNCH phải thẳng thắn nói là lập lại lời của Thủ Tướng Trần Văn Hương: Người Mỹ đừng nên đề lộ thái độ quá sốt ruột vì Cộng Sản đã coi đó là một dấu hiệu suy nhược khiến họ cố gắng thêm để đoạt lấy phần toàn thắng... «Nếu Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu không nói thẳng tiếng nói ấy với Tổng Thống Nixon trên đảo Midway thì thà ông nên ở nhà còn hơn!»

Nếu lập trường trên của Anh hai Nguyễn Kiên Giang là đúng thì Con Ông kính cần đề nghị: Có lẽ Tổng Thống nên ở nhà, để Thủ Tướng đi Midway gặp Tổng Thống Nixon thì hơn.

Vì lời nói của chính mình bao giờ cũng có hiệu lực hơn là lời nói lập lại.

Câu chuyện mười ba năm xai 1 lần, hay ĐÃ ĐẾN LÚC MẠNG D.B. và Nghị sĩ đang giá bạc tỉ ☆ Muốn làm «thánh», Dân Biểu và Nghị sĩ phải giữ mình cho lắm

Xem ý của Mỹ qua diễn văn tám điểm của T.T.Nixon, thì hình như Mỹ muốn VNCH phải mềm dẻo như... kẹo sẽ uyển gum, để thích ứng với đường lối của Mỹ.

Đường lối đó là: sau khi có đình chiến, sẽ tổ chức một cuộc Tổng Tuyển cử có Cộng Sản tham dự, để tạo một chế độ «liên hiệp dân cử» tại Nam VN. Nếu hiến pháp hiện hữu của VNCH cấm Cộng Sản sinh hoạt chính trị chung với những người quốc gia, thì sửa hiến pháp đi. Đề hỗ trợ cho đường lối của Nixon, tòa đại sứ Mỹ ở Saigon lý luận ồm ờ rằng: đến ngay hiến pháp Mỹ còn sửa được nữa là. (hiến pháp VN thì ăn nhằm gì).

Muốn sửa hiến pháp VNCH thì phải có lời đề nghị của Tổng Thống, quá bán tổng số dân biểu, hay quá bán tổng số nghị sĩ. Và cuối cùng, nếu có ít nhất 2 phần 3 tổng số dân biểu và nghị sĩ đồng ý, thì hiến pháp mới được sửa đổi. Tóm lại, quyền sửa đổi hiến pháp hoàn toàn trong tay quốc hội. Nếu quốc hội nhất quyết không chịu sửa hiến pháp theo ý của Mỹ thì sao?

Một là phải có một cuộc đảo chánh như hồi năm 1963 để «Hội đồng cách mạng» tuyên bố giải tán quốc hội và ngừng áp dụng hiến pháp. Nhưng ai đảo chánh? Chẳng lẽ Mỹ đảo

chánh VNCH, thì Mỹ còn mặt mũi nào nữa. Ông Cabot Lodge đang ở Balé, chứ đâu có ở SG.

Đảo chánh không xong, thì chỉ còn cách tung tiền mua phiếu của Dân Biểu và nghị sĩ. Hai phần ba Tổng số D B và NS hiện nay (con số đủ để sửa HP) vào khoảng 130 người. Nếu Mỹ bỏ ra một tỷ Mỹ Kim để mua, thì mỗi NS và PB được một tỷ bạc VN (một ngàn triệu). Mỹ lại để sẵn một cái Boeing 707 ở Tân Sơn Nhất, biểu quyết xong, lãnh tiền rồi đi liền, hấp dẫn đấy chứ! Nên nhớ 1 tỷ mỹ kim tuy lớn, nhưng chỉ là chi phí của Mỹ trong hai tuần lễ ở VNCH. Nếu chỉ mất một tỷ mỹ kim mà có thể chấm dứt chiến tranh sớm chừng đăm ba tháng hay một năm, mỹ vẫn lời chán.

Đặt giả thuyết như vậy, dễ thấy rằng trong lúc này, cái mạng của dân biểu và nghị sĩ thật đáng giá.

Nhân dân đã thất lưng bụng nuôi quý vị ăn no béo mập được hai năm, bây giờ là lúc nhân dân cần dùng đến quý vị để bảo vệ cái thể hợp pháp hiện tại. Trong số các thánh của giáo Hội công giáo, có một vị nư thánh vốn là gái điếm. Quý vị thấy không, trong hai năm qua, dù quý vị đã bị dư luận phang cho những đòn nặng nề, nhưng ai cấm quý vị làm «thánh» trong lịch sử VN.

Thông cáo của tân Ban Chấp Hành Lực - Lượng Tự - Do Dân - Chủ

SAIGON.— Nhân dịp về Saigon tham dự Đại Hội Liên Minh Dân Tộc Cách Mạng Xã Hội ngày 24-5-69 và Đại hội Mặt Trận Quốc Gia Dân Chủ Xã hội ngày 25-5 các Đại biểu toàn quốc của Lực Lượng Tự Do Dân Chủ đã tổ chức một cuộc Hội Nghị vào hồi 09 giờ sáng ngày 23-5-69, tại số 39/4 Trương Nguyệt Anh Saigon để thảo luận tình hình và đường hướng hoạt động mới trong giai đoạn hiện nay.

Đại hội qui tụ 34 đơn vị Tỉnh và Thị xã, 9 Quận Đô thành và 2 Khu bộ đặc biệt với 204 đại biểu trong toàn quốc.

Sau một giờ thảo luận về tình hình nội bộ, các đại biểu có mặt đã đồng thanh quyết nghị yêu cầu biến cuộc họp thành một cuộc đại hội đại biểu toàn quốc để kiểm điểm và sắp lại tổ chức nội bộ của lực lượng Ông Chủ tịch Ngô ứng Tài cùng toàn thể Ban Chấp hành Trung ương hiện diện đã tuyên bố từ chức và trao quyền cho Đại hội quyết định.

Đại hội đã thông qua thể thức ứng cử và bầu cử, và sau đó đã bầu một Ban Chấp Hành Trung Ương mới với thành phần như sau:

Chủ Tịch: Ô Nguyễn Văn Hương

Đệ I Phó Chủ Tịch: LS Nghiêm Xuân Việt.

Đệ II Phó Chủ Tịch: BS Phan Văn Đương

Tổng Thư ký: Ô. Hồ Giông

Phó Tổng Thư ký: Ô. Vũ Hữu Ruột

Ô. Đoàn Mười

Trưởng Phối Tò chức: GS Đào Văn Vinh

Trưởng Khối Tuyên nghiên

Huấn: BS, Phan Văn Đương

Trưởng Khối giao tế: BS Nguyễn Phú Duyệt

Trưởng khối công tác quần chúng:

GS. Vũ Văn Mão

Trưởng khối kiểm soát:

DB, Nguyễn Văn Thống: và 33 Ủy viên Trung ương phụ tá các Trưởng Khối nói trên Đại hội đã bế mạc vào lúc 14g 30 cùng ngày.



«Ngồi buồn gãi háng dái lẩn tẩn»
(trích lao trung lãnh vận)

VẤN CHUYỆN ÔNG DÂN BIỂU

Tuần trước gãi sĩ ngồi buồn gãi háng đã thắc mắc khá nhiều về vụ một ông dân biểu lái xe không có bằng lái còn lái thôi với cảnh sát Thủ Đức.

Sau đó sở báo chí Hạ viện đã gửi cho báo chí một văn thư minh xác gồm 5 điểm. Theo văn thư này, thì quả thật cái ông dân biểu đi xe số T không bằng lái kia là Lê quang Hiến, «thầy thuốc nông thôn» của Thương sinh.

Văn thư của sở Báo chí Hạ viện mở đầu như vậy : «gần đây một số báo chí trong nước đã loan những tin tức sai sự thật có phương hại đến uy tín của các vị dân biểu nói riêng và hạ nghị viện nói chung.

«Đề tôn trọng sự thật và cũng đề dư luận khỏi phán đoán sai lầm về tư cách của các vị dân biểu. Sở thông tin Báo chí hạ nghị viện xin đính chính vài điểm sau đây.

Tuy nói «vài điểm» nhưng văn thư đã đề cập tới những năm điểm. Tuy mục đích của văn thư là đề «dư luận khỏi phán đoán sai lầm về tư cách của các vị dân biểu» nhưng đề dư luận phán đoán sai là còn may dư luận mà phán đoán đúng về tư cách của một số quý vị dân biểu thì khôn nạn hơn nhiều.

Có anh chàng Đốc đả bên Hoà bình đã nhận xét về từng điểm một của văn thư Thấy khá đầy đủ nên sau đây gãi sĩ cũng theo ý ấy mà nhận xét về văn thư của sở báo chí hạ viện bên ông dân biểu Lê quang Hiến. Gãi sĩ ghi lại từng điểm một của văn thư kèm theo lời nhận xét Những chỗ chữ in nghiêng là văn chương của Sở báo chí hạ viện. Những chỗ chữ in đứng dẫn là văn chương...gãi háng,

1. «Trong ngày 15-5-1969 ông dân biểu Lê quang Hiến đậu xe tại nơi không có bàn cấm đậu. Nơi dân biểu Hiến đậu xe là đường Võ Tánh (Thủ Đức). Tuy nhiên vì là chỗ đông người nên một cảnh sát viên giữ trật tự nơi đó đã hỏi bằng lái xe của ông dân biểu Lê quang Hiến.»

Những người biết lái xe, không bao giờ ngu dốt đậu xe chình ình giữa nơi đông người qua lại. Nhất là những người lái xe lịch sự, không bao giờ gây cản trở lưu thông cho người khác, không bao giờ đậu xe ở một nơi có thể làm phiền cho người khác, dù là nơi không có bàn cấm đậu. Nhất là nơi đó có cảnh sát giữ trật tự cấm đậu, thì không thể đậu được. Đậu bậy đậu bạ như ruồi đậu đồng... là người không biết lái xe. Một khi cảnh sát thấy tài xế phạm luật hoặc nghi là không biết lái xe thì phải hỏi bằng lái, đó là lẽ đương nhiên.

2. «Ông Dân Biểu không mang bằng lái xe nên đã trình thẻ dân biểu, nhưng viên cảnh sát này nhất định đòi giữ xe và yêu cầu ông Dân Biểu về chi cảnh sát để ông Trưởng Chi giải quyết.

Lái xe mà dếch có bằng lái, giữ xe là đúng rồi. vì thẻ dân biểu đâu phải là bằng lái xe ? Đâu phải tất cả mọi ông DB đều xuất thân từ viện Đại Học giầy... lái xe, như ông Giáp văn Thập. Nếu viên cảnh sát giữ luôn ông dân biểu, thế là làm bậy, còn chỉ giữ xe, là làm đúng nhiệm vụ, nếu trao xe cho một người không bằng lái, người ta cần chết người thì sao ?

3. Ông Trưởng Chi cảnh sát được thông báo đã cử một vị trưởng ban và một thẩm sát viên tới và chính các vị này đã khiển trách viên cảnh sát tại sao không xem thẻ Dân Biểu mà lại đòi hỏi ông Dân Biểu phải đến trình diện tại chi.

Nếu ông cảnh sát bắt ông DB đến trình diện tại chi. là bậy. Vì ông cảnh sát chỉ có quyền giữ xe của người không bằng lái, và làm thủ tục bắt kẻ phạm luật nộp phạt. Chừng nào người có xe xuất trình được bằng lái, hay nhờ một người có bằng lái lấy xe mang về hộ, thì cảnh sát trao xe cho người ta, Nếu ông DB muốn được thông cảm» thì tự ông

ta phải mò đến chi, không được bắt buộc ông ta phải tới.

Nhưng ông Trưởng ban và ông Thẩm sát khiển trách viên cảnh sát cũng là làm bậy. Và hai ông này không làm thủ tục bắt ông DB nộp phạt, lại trao xe cho ông DB khi ông ta không xuất trình được bằng lái, thế là bậy hơn nữa. Luật Pháp phải áp dụng cho mọi người, chứ không phải chỉ riêng dân ngu khù đen,

4. Sau khi cảnh sát viên chối lỗi, ông Dân Biểu Lê quang Hiến có nói như sau : «Sự thật là tôi đã trình thẻ, nhưng anh không xem, tôi không cần phải nói thêm với anh, bởi tôi muốn hạt anh, tôi sẽ trình bày sự việc này lại với Đại tá Tổng Giám Đốc».

Việc dếch gì mà phải chối lỗi, cái nhà anh Cảnh sát viên cù lẩn bỏ mẹ. Một là đừng chơi với Dân Biểu, hai là đã dám chơi, đã biết rằng mình làm đúng, thì tội chớ gì mà chối,

Còn ông Dân Biểu, nếu ông trình sự việc trên với Đại tá Tổng giám đốc Cảnh sát, thì chắc chắn ông ta phải thăng thưởng cho viên Cảnh sát trên, chứ hại anh ta thế chớ nào được. Cái trò «mét bu» cũng nguy hiểm lắm, nhưng con có lỗi thì bu mới phạt. Con làm phải mà mét láo, thì bu sẽ binh con, bu khiến cho bố mẹ.

5. Mọi sự việc đã được giàn xếp một cách thông cảm nhưng không hiểu sao một số báo chí đã tung ra những tin tức sai lầm do đó ông Dân Biểu Hiến thấy cần phải đặt ra một vấn đề nguyên tắc đối với chi cảnh sát Thủ

Đức và Tổng Nha Cảnh Sát, là cảnh sát có quyền đưa tin cho báo chí nhằm hạ uy tín cá nhân của người khác hay không (vì trước sau chỉ có hai người là ông Trưởng Ban và vị thẩm sát viên xem thẻ dân biểu mà thôi.) Sự việc chỉ có thể và không có vấn đề ở. Dân Biểu Lê quang Hiến gây áp lực với chi cảnh sát Thủ Đức»

Ông Dân Biểu lái xe không có «bẹt mi» người ta hỏi lại còn cự nự, rồi lại còn lên mặt dọa «mét bu», như thế là chửi cha người ta còn gì nữa «thông cảm» thế dếch nào được. Và «một số báo chí tung ra những tin tức sai lầm» ở chỗ nào ? Ông dân biểu có lái xe số T không ? có bằng lái xe không ? có đòi «mét bu» không ? Thử đem tin báo đã đăng so sánh với những sự việc do sở báo chí Hạ viện xác nhận

xem sự việc có gì khác nhau không ? Chỉ có mỗi chỗ sai là ông DB mang họ Lê mà báo đăng là họ Dương. thế thôi,

Còn cái vụ đặt vấn đề cảnh sát đưa tin cho báo chí xét ra rất thừa, vì báo chí đâu cần cảnh sát đưa tin mới biết chuyện. Hạ viện họp kín thế mà báo chí còn biết rõ ai nói gì, ai chửi ai ai văng tục ai xấn tay ai rút súng,.. bản nước đời thanh tráp nhau v.v...anh nào đi chường chó ngủ với con nào vân vân, mấy thằng nhà báo còn biết hết. huống chi ông Dân biểu làm tàng giữa nơi nhĩ mục quan chiêm là đầu đường Võ Tánh Thủ đức, thì ai chả biết hà tất phải đợi cảnh sát cho tin mới biết.

Sau một buổi tối gãi háng đề trả lời từng điểm như trên gãi sĩ thành thật khuyên quý vị dân biểu nếu không muốn «phương hại đến uy tín của các vị dân biểu nói riêng và hạ viện nói chung» thì trước hết quý vị hãy tự trách mình hãy tự mình ăn nói và hành động cho đàng hoàng. Bông hoa thơm mọc ở giữa rừng nó vẫn thơm ngào ngạt. Còn loài hoa bán hạ, dù lấy đầu thơm mà xit, mùi hôi thối vẫn xông lên nồng nặc.

Quý vị hãy đề một đêm, nằm gãi háng mà suy nghĩ xem lời khuyên của Gãi Sĩ có đúng không ?

NOC ĐỘC (TIẾP THEO TRANG 4)

(MÀN 3)

Là màn bầu BCH mới.

Ông Nguyễn văn Hường, Tổng Thư ký phụ Tổng Thống đắc cử Chủ tịch với số thăm 202 trên 204 phiếu tín nhiệm. Ban Chủ Tọa đề nghị Ủy nhiệm cho tân chủ tịch tự ý chọn lựa các nhân viên khác trong BCH trung ương.

— Ông Tân chủ tịch đã ngỏ lời cảm ơn sự ủng hộ nồng nhiệt của toàn thể Đại Hội,

— Ông Tân Chủ tịch cho biết số đi đã nhận lời làm Chủ tịch vì thấy BCH cũ làm việc không háng hái và thiếu thiện chí.

Sau đó, ông Tân Chủ tịch đã chọn ông Hồ Giồng làm Tổng thư ký, các ông Vũ hữu Ruật và Đoàn Mười làm Phó T.T.K v.v...

MÀN 4

Ngày hôm sau, báo chí Thủ Đô nhận được thông cáo của hai BCH Lực Lượng Tự Do Dân Chủ, Một thông cáo của Tân Ban Chấp Hành và một thông cáo của BCH cũ, do các ông Tài, Nhơn ký tên. Sau đây là nguyên văn cả hai thông cáo, xin đăng lại để quý độc giả coi chơi.

Lời công bố của BCH cũ Lực Lượng Tự Do DC

Ban Chấp Hành Trung ương Lực Lượng Tự Do Dân Chủ xin kính trình Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa, Trưởng Viện, Thủ Tướng Chính Phủ, Bộ Trưởng Bộ Nội Vụ, và xin long trọng công bố cùng các Lãnh Tu các Tôn Giáo, các đoàn thể chính trị Cách Mạng các chiến hữu, các cơ quan ngôn luận trong và ngoài nước, Cán Bộ các cấp toàn thể đoàn viên của L.L.T.D.D.C. cùng toàn thể quốc dân :

— Theo quyết nghị của ban C.H.T.U Lực Lượng TDDC họp hồi 16 giờ ngày 22-5-69 tại Trụ sở của L.L thì cuộc họp các cán bộ của L.L sáng ngày 23 tháng 5 năm 69 chỉ là cuộc sinh hoạt đề chuẩn bị ý kiến cho Đại Hội mặt trận được tổ chức vào ngày 25-5-69 do đó hội quyết nghị về sự thay đổi Ban Chấp hành Trung ương điều bất hợp lệ trái với điều lệ và nội quy của Lực lượng Tự do Dân chủ.

— Chúng tôi cương quyết phủ nhận các quyết nghị do ông Nguyễn văn Hường dàn cảnh sắp xếp cho hội nghị nói trên thi hành «bầu ban CHTU mới và suy tôn ông Nguyễn

văn Hường làm chủ tịch Lực lượng» (ông Nguyễn văn Hường đã kín đáo dàn cảnh và xếp sắp các sự kiện trên từ hồi 23 giờ 30 đêm 22-5-69 tại phòng ngũ Mandarin Saigon với 1 số cán bộ và 1 số Đại diện Tỉnh Bộ.

Chúng tôi cũng xin lên án 1 số ý kiến có tính cách phá hoại L.L TDDC (đã được hướng dẫn xếp đặt trước) trong buổi họp ngày 23-5-69. Chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm về hậu quả cho LLTDDT do sự sắp xếp vừa nêu trên gây ra.

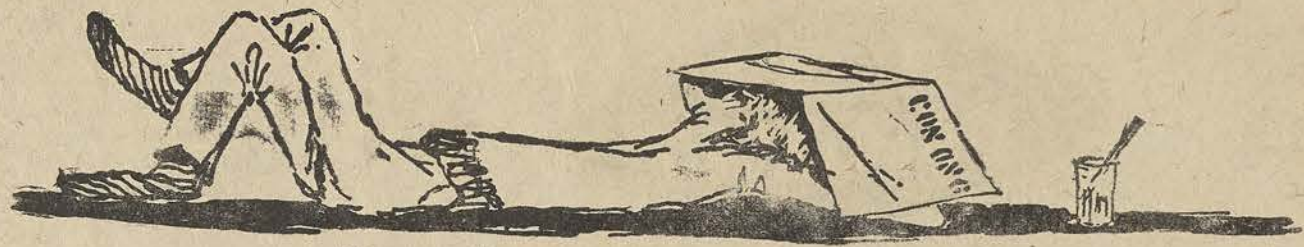
— Vì biết được âm mưu trên từ 7 giờ sáng 23-5 nên một số nhân sự trong BCHTU không tới dự. Riêng Chủ tịch, Tổng Bí Thư, Tổng Thủ Quỹ đã công bố rút lui khỏi chức vụ chủ tọa phiên họp rồi lần lượt ra về, vì nhận thấy bị áp đảo một cách trắng trợn và phi pháp

— Ban Chấp Hành Trung Ương : L.L.T.D.D.C.

Chủ tịch : Ngô ứng Tài.

— Tổng Bí Thư : Trần thượng Nhơn.

Tổng Thủ Quỹ : Nguyễn kim Thiên :



Cả kê dê ngỗng

MÙA NÓNG MÙA MƯA VÀ MÙA THI

Ở cái xứ này, đến ông trời cũng còn muốn chơi ác. Phân chia thời gian không đúng mùa. Lúc học trò phải đi học thì nóng như đổ lửa ngồi trong lớp chen vai thích cánh, tóc muốn khô quần lên, mồ hôi ướt đầm cả lưng áo, cả một khoang hai bên nách. Học với tình cảnh như vậy, thì dù cho ông thầy có giảng những lời lời châu ngọc, hàng hàng gấm thêu, thì những lời giảng của thầy cũng chẳng có giá trị bằng một ly chanh tươi nước đá. Thành phố này, từ ngày nhà nước mở rộng đường cho xe chạy, đường rộng gần bằng đường nước anh em HK thành nước đã chật đi rất nhiều những hàng cây xanh đầy bóng mát, trồng ở đây đã gần được cả một thế kỷ. Thành phố quang đãng hẳn đi, trông bề ngoài thì như 1 thành phố Hoa Kỳ, chỉ khác một cái là người dân không có đi xe hơi, nên dành cho cái đầu ra mà chơi với nắng của Trời. Nhìn lũ học trò đi học, lúc sang qua đường, đi mãi mới hết chiều ngang con đường, đôi chân nhỏ kéo lê đôi dép cao su dính trên mặt nhựa, mặt nhọc, thất thểu, cứ nhìn là lại thấy thương.

Rồi mùa nóng qua đi, có những cơn mưa đổ xuống ào ào. Lúc đó là lúc bù đầu vào học thi. Nhưng trời mát, nhìn cái gương như mới mọc, lại chỉ muốn đi ngủ. Buổi sáng, muốn thức dậy sớm một chút, nhưng cái lạnh lạnh và âm u của những buổi sáng đầy mây cứ giữ những chú học trò nhỏ ở mãi trong cơn mơ, không muốn nhìn thấy sách vở học trò chẳng bù với những ngày nóng, cả đêm trằn trọc khó ngủ. Lúc cần phải ngủ thì lại không ngủ được. Gần đến ngày thi, muốn thức giấc để học thì thì con ma buồn ngủ cứ kéo tới, dẫn dắt vào thế giới mơ mộng. Cứ như vậy cả năm, cho tới mùa thi...

Khi viết về mùa thi, tôi nhận thấy rằng, năm nào cũng có chuyện. Tôi rời trường học đã lâu rồi. Tôi đã thề không bao giờ còn vương vấn vào chuyện thi cử vì tính tôi vốn lười. Thi thì cũng có thể đỡ được đấy, nhưng với tính lười biếng sẵn có của tôi, với mảnh bằng, khi giải ngũ ra, thế nào tôi cũng đâm một lá đơn "nay kính" để xin vào làm công chức. Nghĩ tới làm công chức, tôi lại thấy lạnh người. Ngồi trong bốn bức tường, càng ngày càng thu hẹp lại, cuộc sống con người cứ như bị mòn đi bị rỉ đi. Làm công chức thì thà rằng ký 1 cái giấy tái đặng, suốt đời ở lại lính, có lẽ còn khoái hơn. Vì lính còn có sự thay đổi, còn được hưởng những giây phút bốc đồng, có chết cũng còn được chết mau lẹ, không phải để cho cái chết dần, chết mòn, gậm từng tấc bào, từng bộ phận trên cơ thể.

Tôi thường nghĩ rằng, mùa thi bao giờ cũng mang về làm chuyện. Dư âm của những mùa thi bao giờ cũng mang về làm chuyện. Dư âm của những mùa thi trước còn đó. Chú học trò Nguyễn Hữu Hùng "lụi" ông thầy giám khảo 1 phát dao ở Nha Trang, đã tốn nhiều giấy mực cho báo chí! Rồi ông giám đốc Nha khảo thí Đặng Trần Thường với kỳ thi Tú tài đi đĩ đũa, cũng đã làm tốn nhiều nước miếng cho bia miệng. Lại còn cái kỳ thi, thi vào Đệ thất, với cái đầu đề bài thi về một buổi trình diễn trên Vô Tuyến Truyền Hình, cũng đã làm phần nộ cho bao nhiêu bậc làm cha mẹ. Bởi vậy, cứ đến mùa thi là có nhiều chuyện lạ. Mà có lẽ chuyện lạ nhất là, không có chuyện gì xảy ra trong mùa thi. Nói một cách khác, trong mùa thi, công việc diễn tiến có vẻ tuấn bướm xuôi gió, không ai nói gì tới các kỳ thi, thì đó mới thật là chuyện lạ.

Tại sao vậy?... Vì thí sinh của nước Giao Chỉ này đủ các hạng người. Từ anh lính, quần áo trai đi còn nóng nực mùa rừng núi, ngồi cạnh anh học trò mặc quần áo trắng tinh không một vết, cho tới cụ già lòm khòm, ngồi sau một em bé nữ sinh tóc tề là lướt buông vai. Tất cả đều chỉ mong rằng, sau kỳ thi này, tương lai của mình sẽ đổi khác. Anh lính xin đi học lớp sĩ quan. Ông già công chức thăng lên trật mới. Các cô các cậu học trò thì mong đỡ với nhiều lý do, trong đó có cả lý do không phải lên đường mặc ba thước ka ki. Đều là những lý do chính đáng và "nặng". Cái bằng chỉ là một mảnh giấy. Ấy vậy mà mảnh giấy ấy có sức mạnh vạc năng. Những ông Nguyễn Văn Vĩnh, Phạm Quỳnh, Nguyễn Văn Tố, nếu sống ở thời này, bị động viên thì cũng chỉ được nhiều lắm là cấp bậc Trung sĩ. Vì các ông tuy mang danh là học giả nhưng chưa đỗ tú tài. Không có bằng tú tài thì tương lai con người sẽ được đặt ở Quang Trung, Đờng Đờ.

Có người nói rằng, ở nước Giao Chỉ, có hai thứ giết hại thanh niên xứ này nhiều nhất. Đó là thi cử và chiến tranh. Mà thi cử lại giết hại thanh niên độc địa và tàn hại nhiều hơn là cái chiến tranh dai dẳng này.

Thầy Từ Sản có nói: "nước mát mẽ, mẽm mẽ, người ta coi thường, vui đùa với nước, cho nên chết đuối nhiều. Lửa thì nóng bỏng, người ta thấy mà sợ, cho nên ít chết cháy". Thi cử và chiến tranh cũng vậy. Thi cử là nước còn chiến tranh là lửa. Từ xưa tới nay, thi cử đã làm cho các thanh niên, dù đỗ hay không, cũng đều thành những cái xác biết đi, biết đứng, biết nói, cười. Tôi đã nhìn thấy những người con trai thi nhiều lần không đậu, sinh ra chán nản, nghi ngờ tất cả, rồi sinh ra phạm tội lỗi. Còn những người thi đậu? Tôi đã trách một người bạn trí thức, có rất nhiều cấp bằng:

— Tại sao anh cứ lang thang ở những nơi không phải dành cho anh? Đất nước này đang rối bết, cần tới những bàn tay xây dựng mà trong đó có anh như một cột đá chống trời. Anh có nghĩ rằng, anh đã bỏ phí cái sở học bình sinh của anh hay không?...

Người bạn trí thức lắc đầu:

— Tôi đã bỏ phí hơn hai mươi năm, gục đầu vào sách vở, không được hưởng một lạc thú nào. Bây giờ tôi đã đỡ được một bằng cao. Tôi đã làm về vang cho thân tôi, cho nhà tôi. Nói một cách huyền hoàng hơn, tôi đã làm về vang cho nước này. Như vậy thì bây giờ tôi có quyền vui chơi, hưởng lạc thú ở trên đời chứ. Bắt tôi làm việc bây giờ là bất công. Tôi phản đối.

Tôi đành coi anh như đã chết rồi. Thi đấy, những kẻ "đạt" và "bất đạt" đều là những kẻ đã chết chìm trong vũng nước thi cử, như con ruồi chết trong chén mật. Có về vang gì cho thân xác đâu.

Tôi không trách gì đám thanh niên chết đuối... Tôi chỉ trách cái chính sách sách dục nhân, cái chính sách dục nhân nặng về bằng cấp này. Thi ra ở đây, ai cũng lười biếng như tôi. Không muốn tự mình khảo sát khả năng người mình muốn cộng tác, phải nhờ một cơ quan khắp khiêng là cơ quan giáo dục. Đọc

truyện Tam quốc chí diễn nghĩa, tôi đã đọc kỹ nhiều lần cuộc tranh luận giữa Gia Cát Lượng và đám hủ nho Đông Ngô. Tôi xin trích một đoạn trong đó.

Nghiêm Tuấn lại hỏi Gia Cát Lượng:

— Những lời Khổng Minh vừa nói, đều là cả tiếng đề át lè phải, chứ không phải là chính luận. Nhưng thôi, hà tất phải cãi vã làm gì. Chỉ xin hỏi: Khổng Minh bình nhật, chuyên nghiên cứu kinh điển gì?..

Gia Cát Lượng cười nói:

— Nghiên từng câu, gò từng chữ là bọn hủ nho đời nay!... phỏng có giúp dân, giúp nước, nên công nghiệp gì?... Và khi xưa, ông Ý Doãn đi cày ở đất Sấn, ông Từ Nha đi câu trên sông Vị, với những ông Trương Lương, Trần Bình, Cảnh Cam, Đặng Vũ... đều có tài xoay chuyển vũ trụ mà không hiểu bình sinh đã chuyên trị những kinh điển gì? Hay là cũng bắt buộc bọn thư sinh mặt trắng, khư khư ôm cái bút, cái nghiên trong văn phòng, vạch chỗ đen, bòn chỗ trắng, múa ngòi bút, lộng câu văn mà thành được tài kinh bang, tế thế như vậy?

Tôi đồng ý, rất đồng ý với Gia Cát Lượng. Nhưng cái thời của tôi, không giống như thời Tam quốc của Gia Cát Lượng.

Cái thời đó, người ta còn trọng những người có chân tài và thực học. Còn cái thời này, dù có chân tài hay thực học, mà không có bằng cấp thì cũng chỉ đành sống kiếp cỏ nội, hoành.

Thời này đâu phải là thời "hữu sự tự nhiên hương". Xa lắm rồi, cái thời của ông Khương Tử Nha, ngồi câu cá trên sông Vị mà có người tới năn nỉ mời về làm thủ tướng. Đâu có phải là thời Tam Quốc để cho Từ Thức chỉ hát ngêu ngao vài câu ngoài chợ được Lưu Bị kính cần mời về giữ chức Tổng Tư Lệnh quân đội, để mà thi thố tài năng, chỉ một trận là đánh cho Tào Nhân đại bại, chiếm được Phần Thành. Chẳng bao giờ tìm được vị nguyên thủ quốc gia như Tôn Quyền đưa Lỗ Túc từ một địa vị thường dân nhảy vọt lên hàng đại tướng. Thời này là thời phải có một cái bằng thật lớn để cho chủ mình khoe với quan khách:

— Các vị phỏng vấn tôi có bằng gì?... Tôi cũng không nhớ mình có bằng cấp gì, nhưng tôi nhớ rằng người thư ký riêng của tôi có bằng Tiến Sĩ.

Vì vậy, ở xứ này vẫn phải có mùa thi. Và lại có nhiều chuyện trong những mùa thi. Chỉ khi nào dẹp được cái đầu óc coi trọng bằng cấp thì cái nước này mới có thể khá được. Nhìn thấy cái tình thế hiện tại, thì việc kiến thiết và mở mang hậu chiến, sao mà thấy nó quá ư là bằng bạc, mong manh...





RẢI ĐỘC



PHONG SỰ SỐNG SỰNG CỦA PHÒNG TÍCH

Bị dọa cho ăn dĩ mùi, Hiên Quàng và Mã Xín sợ lắm. Bấy giờ, Nín đế đã chạy lại chỗ Mã Xín nằm lăn cu đờ lợm lại hàm răng và hiên ngang cắm vào hàm mình, Nín Đế hỏi :

— Sợ hả ?

Mã Xín đáp :

— Vâng, bựa răng giả của bà chị thối quá.

Nín Đế cười hèn hèn :

— Vậy anh còn thích làm thần tượng của thợ chích đạo không ? Tôi long trọng cảnh cáo như. cảnh cáo tất cả hội viên Đảng Hội Đười Ươi năm phụ, lão ấu rằng thì là những vấn đề gì được về chuyên môn, hãy để những nhà chuyên môn lo. Ta đề Bộ Y Tế và các Y sĩ mỹ lý sinh viên Y khoa lo với nhau. Hội Đười Ươi là cái chó gì mà các anh cứ thích xía mồm về bản thối đủ mọi vấn đề.

Nín Đế tung chưởng quyết liệt :

— Bà, nói không nghe, bà sẽ kẹp đầu chúng mày nát xương à !

Vi Rờng cười ngất, Cứ như là hần vừa ù một ván thập điều âm con heo mập ở nhà ông Quốc Phóng ấy.

Rất nên.

Hiên Quàng tuy ngán vẫn cố làm ra ngang ngược

— Rất nên cái gì ?

Vi Rờng hất hàm :

— Mẹ anh nhè, anh Hiên Quàng nhớ ! Anh vừa bôi: bản Hội Đười Ươi của chúng ta. Anh lái xế bốn bánh đêch có bằng lái xe của sở Trường Tiền, anh còn át giông phú lít. Anh tưởng cái thể do chủ tịch Hội Đười Ươi cấp phát hách lăm r ? Anh tưởng hể cầm cái bằng này là có quyền «cao lâu thường ăn quýt, thỏ đi lại chơi hương» sao ?

Hiên Quàng nuốt nước bọt :

— Đó chỉ là sự hiểu nhầm.

Vi Rờng hét lớn :

— Hiểu nhầm à ? Hiểu nhầm cái cục xái ấy ; Anh dám ra thông cáo kê tử đứng vào miệng phú lít quận Nem Nướng. Anh dùng có hồng lợi dụng thể của Hội Đười Ươi. Anh đi xe số T tức là anh đã vô tình trốn thuế. Tam nhập gì lâu thế ? Cả lò nhà anh chứ, anh đã không nêu gương đười Ươi thì thôi, lại còn bên nhục cả Hội ta. Rồi anh nhân danh cái gì mà đòi làm thần tượng của thợ chích đạo. Nói thật, anh đã âm của thợ chích đạo bao nhiêu địa ? Tiền đâu mà anh chỉ cho nhà hàng Công tử năng tôn (Công tử năng tán đó. yêu cầu sắp cho đúng kéo ra toà thì bỏ mẹ).

Hiên Quàng nói :

— Ông sẽ kiện mày.

Vi Rờng ưỡn ngực :

Mày noi gương nghị ngọng Hoàng Kim Quy kiện tụi Con Ông hả ? Đấy, kiện đi. nghị ngọng Hoàng Kim Quy kiện bọn Con Ông bọn nó chứ cho mục mã đấy. Cái thằng Hoàng Kim Lân con H.Q Quy công tử bột từng bị lính nhẩy dù bắt quỳ ở nhà hàng Văn Cảnh đó, rất có thể, nó sẽ về phe Con Ông mà đối thối mớ ông via nó. Mày sức mảy mà đòi kiện tao.

Hiên Quàng đành nín thinh. Lúc đó Mã Xín đã lại hần. Những anh đười ươi đang ôm mộng làm thần tượng của thợ chích đạo đành bỏ mộng. Kính Cẩn đứng chôn chân một chỗ bị rờ mới hỏi :

— Bàn về tiêu chuẩn xuất ngoại được chưa ?

Dương bốn đáp :

Được rồi.

Le pon lắc đầu :

— Tôi nghĩ rằng chưa nên.

Có tiếng nhao nhao :

Tại sao chưa nên.

CÁO LỖI : Vì sự sơ xuất của ấn công và thầy cô Trong phóng sự Rải Độc số 62 thay vì **CHỮ MA CÔ** xin đọc là **LỮ MA CÔ** cho đúng ý tác giả. Xin thành thật cáo lỗi ông Chủ Ngọc Liên và ban đọc thân mến.

Le pon nói :

— Vì bạn Trần pi giông hiện đang làm tổng thư ký Hội ta. Tôi nghĩ rằng cụ Hoàn Lương đã bị truat phể, ta nên truat phể nốt mông xừ Trần pi Giông. Hội ta là hội chống công và chủ chiến chứ không chủ bại. Nay mông xừ Trần pi Giông ngồi lù lù một đống chủ bại, tôi sợ cái chí khí chiến đấu của Hội ta sẽ mềm xèo.

Lê Tài Hót cười :

— Tôi thiết tưởng, đời người ta sinh ra chỉ để... chơi gà và hưởng thụ. Chủ chiến làm cái quái gì. Vậy tôi đêch muốn truat phể Trần pi Giông. Cứ để hần múa may quay cuồng. Chờ ngày hần múa láo. ta sẽ phang cho hần một phát xum luôn.

Dân Báo phang dậy tinh thần chống công cái sản : Không được, phải phang ngay từ giờ. Đề hần ngồi hần tuyên truyền cho Cộng sản r ? Tôi sẽ về nói cho các cụ cố đạo của tôi biết.

Đèn sáng hết bự ?

— Hãy chống công theo tinh thần chống công của các cụ cố đạo di cư Long Khánh.

Thố tin bàn thêm :

— Đúng đấy. Chống Công kiểu cố đạo Trần Du. Nghĩa là chống Công bằng ma vú dài :

Đười Ươi Đại Bàng kê nhẹ :

Ừ, bắt cố đạo Du bảo con ma vú dài cho Cộng Sản bú tí.

(Ký sau tiếp)

CỬU SỪNG Những tên đao phủ chém treo ngành !

Thưa đó là một số những tên chủ trường, một mặt thì bốc lột các giáo sư một cách tàn tệ, mặt khác lại đề cò các học sinh ra đề chém cho tơi bời lá liễu rồi cảnh huê. Chúng nó tăng học phí một cách vô tội vạ, chắt theo một giá biểu chi hết chọi. Và khi thấy trường này tăng, trường khác cũng vội và chạy theo đuổi.

Mấy cái ông Giáo dục thiệt là vô tích sự. Biểu rằng chưa có phép các trường tăng học phí, vậy mà tại sao họ vướn tăng đùng đùng.

Có một vài trường ở trong tình trạng đông thân chủ, gạt học sinh ra không hết thì lại làm phách không thể tả được. Không những bắt con nhà người ta phải đóng tiền trước hai tháng liền một lúc, lại còn nay bắt đóng cái này, mai bắt đóng cái khác, đủ trăm thứ bà đàn !

Con nít, học lớp bét, hãy còn ỉa đùn dái đằm, mà mỗi tháng phải nạp 1.200đ học phí đó.

Một nhà mà có độ 5 đứa trẻ đi học là bỏ mẹ chúng nó chỉ có nước làm hộc máu mồm để làm giàu cho bọn chủ trường thôi.

Nè, các bố Giáo dục ơi ! Đề mắt về một tí chứ. Các bố chỉ nay giờ hậu, mai đắp đĩa, chắt giải quyết được cái cha gì cả.

Hoặc giả là lúc nào cũng chỉ đầu bù tóc rối để giải quyết những vấn đề du học của những đứa con nhà giàu thôi ?

Bộ Nội Vụ vừa cho biết là có tới 940 thành nhóc thuộc loại con nhà giàu trốn đi ngoại quốc rồi đó.

Cha con để mẹ chúng nó chứ ! Chưa chi đã vội khấn gói đưa. Cho vợ con đi trước rồi chúng nó xách va ly đi sau đề chuồn cho đề !

Cụ Hồ đã vô đầu nào ? Đi mô mà vội rứa ?

NGƯỜI THÙ CỦA BÁO CHÍ.

Ngày 29-5-69, một số nhà báo trong đó có báo Con Ông sẽ khấn gói quả mướp đề ra trước ba tòa Quan Nhón vì bị mông xừ Hoàng Kim Quy đâm đơn kiện.

Theo văn thư tổng đạt của Tòa thì các nhà báo này đã phạm cái tội mà lý đấng công dân tốt đẹp nhất nước Mít : cụ Thượng (chưa có cái sự mã phong) Hoàng Kim Quy

Chung quy chỉ vì cái sự bà vợ ông Quy bị cuộc đời cho đi ô tô bương và cái sự ông Quy rước một bà khác về làm kế thất, ngay sau khi mỗ mã bà vợ xấu số chưa được xanh ngon cò.

Phương ngôn ta có câu : « Vô phúc thì mới đảo tung đình ! »



Kiện tụng mà làm chi, chỉ tờ báo... thối ra mà ngửi thôi.

Bởi lẽ khi ra trước Tòa, người ta sẽ phải hỏi đầu đuôi nội vụ.

Và phiên xử hần là sẽ có nhiều sự buồn cười ghê làm cụ Hoàng Kim Quy ạ.

Tất nhiên, luật sư của các bị cáo sẽ phải biện hộ hết mình. Bì giờ ta hãy cứ ngồi ở nhà đề rồi tưởng tượng ra cái phiên xử lý thú ấy.

— Dạ, thưa quý tòa thân chủ của chúng tôi vô tội. Thiệt ra đây chỉ là một cái mẫu potin viết về cái sự vợ chết và cái sự lấy vợ của ông Hoàng Kim Quy mà thôi. Nguyên nhân cũng chỉ tại một cái tin mừng số xiên đăng trên báo chí, và một cái tin buồn cũng có tích cách số xiên, đăng trên cùng một tờ báo.

Cái tin mừng và cái tin buồn ấy đều có liên quan đến ông Hoàng Kim Quy. Tin buồn thì nói rằng, vợ ông ta chết. Tin mừng thì nói rằng ông ta lấy vợ.

Thế là báo chí thấy hay ho vô cùng bèn xum nhau vào khai thác.

« Vậy thì thưa quý tòa, mạ lị cái nòi gì ?

MA VÚ DÀI, MA CẮNG DÀI RỒI ĐẾN 224 CON MA.

Thấy chuyện ma ăn khách, lại vô thưởng vô phạt đối với Nhà nước, hai ông cha và nhiều chủ báo đã khai thác một cách vung vít. Dấu sao thì cụ Cố Lâm cũng chỉ chạy theo đuôi tí tí, và sự viết lách không có khiêu đâm chút nào. Còn cụ Cố Du thì quả là ghê gớm.

Từ con ma vú dài, bắt người ta phải bú tí, phải bú loạn lên, bì giờ cụ đã bắt đầu chuyển sang conma cẳng dài.

Conma cẳng dài đêm đêm hiện về để treo ghẹo các nữ can phạm.

Sao cụ không đi tới thêm một chút nữa, cho luôn con ma ấy cút sẽ miết với các nữ can phạm. đề rồi đề ra sốc một sách một luma con, như thế có phải vui không ?

Ma vú dài bắt người phải bú tí, thì ma cẳng dài sẽ bắt các nữ can phạm phải làm cái chi đây ?

Người ta ngờ rằng, khi sai báo thuộc hạ viết chuyện con ma vú dài, chắc rằng không ít thì nhiều, cụ cố Du đã liên tưởng đến bốn câu thơ bất hủ,

Cụ cố Du có muốn thưởng thừe bốn câu thơ ấy không ? Chắc cụ biết kỹ quá mà. Đề Cửu Sừng xin đọc cho cụ cố nghe chơi :

« Hồng diện đa dâm thúy

« Trường mi hộ tố mao

« Tế yêu chân cụ huyết

« Trường túc bất chi lao.

Muốn cho ăn khách, xin cụ cố nên khuyến cáo các đặc phóng xạ của cụ phải phóng đại ra một nữ ma vương có một thân hình hấp dẫn như thế, một bộ mặt dâm dăng như thế, một bộ lông mi dài vun vút như thế, một bộ giò dài thông như vậy.

Trước kia làng báo đã bầu bút hữu Tô Văn là Ma Sư. Nhưng nay thì thiết tưởng cái chức ấy phải nhường lại cho cụ Cố Trần Du.

Vạn tuế Ma Sư Trần Du.

Bao giờ thì cụ khao các quần hào thuộc cả hai giới hắc bạch một châu thị chó dựa mận đây ?

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

★ THƯƠNG SINH nữ cầu

LẠI GỬI TÂM THƯ CHO TƯỚNG QUÂN KỶ ĐỒNG

Thưa tướng quân... «nhà giám»,
 Tôi rất lấy làm hân hoan viết lá tâm thư thứ 2 cho tướng quân. Số là, khi tâm thư thứ nhất gửi đi, phu nhân tướng quân đã quá bộ sang trường mẫu giáo Kỳ Đồng, nhờ ông bà giáo ở đây, chuyển lời xin lỗi các phụ huynh học sinh và ra lệnh gỡ ngay hàng rào kẽm gai chắn lối công cộng. Phu nhân tướng quân cho biết tự ý anh em lính hồ vệ làm công việc thiếu... chiến tranh tâm lý chứ không phải lệnh của tướng quân Ôi, nghĩa cử của phu nhân tướng quân thật là đáng khích lệ. Cái hàng rào kẽm gai được dẹp đi cùng với những khuôn mặt quan trọng của những ngài lính hồ vệ tươi tỉnh ra khiến phụ huynh học trò trường Kỳ Đồng cảm động muôn phần. Tôi xin cảm ơn sự biết điều của phu nhân tướng quân. Phu nhân tướng quân đã nêu tấm gương sáng cho những bà lớn ý thế chông hách xì xằng. Kể hèn này cảm khái lắm lắm. Bên viết tâm thư thứ mà ngợi khen tinh thần phục thiện. Riêng tôi, xin phu nhân tướng quân khỏi mất công tìm gặp để xin lỗi. Tôi chỉ làm công việc của nhiều người mong muốn, Con cháu nhỏ, thưa phu nhân, cháu đã thôi học Kỳ Đồng từ hôm 19-5 để thi vào Taberd.
 Như vậy, tôi viết tâm thư cho tướng quân không phải vì tôi. Mà chính vì dân ngõ 20, phụ huynh trường Kỳ đồng và tướng quân đó.

Kính chào hân hoan
 THƯƠNG SINH
 Tuyết
 (Và các phụ huynh Kỳ Đồng)

NỘI CÁC CỦA CHÚ CAI

Chú Cai, Lê Đình Cai, đàn em nhỏ bé của lãnh tụ Hà Thúc Ký, đã nổi tiếng từ năm xưa, khi chú chụp cái mũ chính trị vào vụ án giáo sư Trần Vinh Anh khiến nửa có kẻ rơi đầu. Thương sinh đã phan phui cái âm mưu này. Và Chú Cai tỏ vẻ cay cú lắm. Hai đứa không thêm nhìn mặt nhau mỗi lần gặp nhau ở nhật báo Sông. Chú Lê đình Cai tuổi cũng như tài còn nhỏ nhưng lại thích làm lớn. Chú viết những bài chính trị thật là an bang tế thế một cách hết sức Đại Việt!

Mới đây, theo đồng nghiệp Cấp Tiến và Tiếng Vang chú Cai lập một nội các cho lãnh tụ Hà Thúc Ký. Xin trích một đoạn đăng ở mục «Rủ Rỉ» của Tiếng Vang :
 «Theo đồng nghiệp Cấp Tiến, thì mặc dầu có lời minh xác như trên của Tổng Thống Thiệu, và lời đính chính của lãnh tụ Đại Việt Cách Mạng Hà Thúc Ký, mấy ngày gần đây, một tay em của ông Ký là sinh viên Lê đình Cai vẫn đi khoe khoang tùm lum một danh sách nội các của lãnh tụ Hà Thúc Ký. Vẫn theo đồng nghiệp này thì nội các tương lai đó được sinh viên Lê đình Cai cho biết như sau :

- Thủ Tướng : Ông Hà Thúc Ký (ĐVCM)
- Bộ Nội Vụ : Nghị Sĩ Hoàng Xuân Tửu (ĐVCM)
- Bộ Quốc Phòng : Đại tướng Trần thiện Khiêm
- Bộ Kinh Tế : Nghị Sĩ Nguyễn Văn Ngải (ĐVCM)
- Bộ Công Chánh : Người của Lực Lượng Đại Đoàn

Kết

Bộ Xây Dựng Nông Thôn : Người của Dân Xã

Đảng

Bộ Trưởng Phủ Thủ Tướng : Ông Lê đình Cai.v.v..

Nếu tin trên của đồng nghiệp Cấp Tiến đúng thì đó cũng chỉ là đúng theo lời khoe khoang của sinh viên Lê đình Cai, vì Tổng Thống Thiệu và ông Ký đã minh xác và đính chính là Mặt Trận không lập nội các, Mặt Trận không phải là đảng cầm quyền, thì chúng ta phải tin ở lời minh xác và đính chính ấy. Chẳng lẽ không tin lãnh tụ Hà Thúc Ký mà lại đi tin đàn em của lãnh tụ là ông Lê đình Cai nào đó.

Chú Cai thân mến,
 Không ai cấm chú làm Bộ trưởng cả. Đối với tôi,

Bộ trưởng chỉ là cái nghĩa con mẹ gì mà phải ghen tuông, dò kỹ mí chũ. Song tôi khuyên chú một điều : Hãy đánh bóng cho lãnh tụ Hà Thúc Ký đi. Đánh chăm chỉ và đều đều bằng tinh thần phục vụ đất nước thành thật và lòng khiêm tốn của mỗi đàn em tép riu. Khi đàn anh bóng nhoáng, sáng quá, tất nhiên, đàn em sẽ bóng nhoáng. Rồi chú khôn lớn ra, chú sẽ làm Bộ Trưởng như ai, chú sẽ ngồi vào chỗ của ông Huỳnh Văn Đạo. Chứ hiện thời, lãnh tụ của chú còn tối tăm lắm. Tôi xin biểu một hộp thuốc đánh bóng nếu chú bớt huyên hoang, khuya môi mùa mep. Cuối cùng, thân ái tặng chú bốn câu thơ trích trong sách «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» lớp đồng ấu của Trần Trọng Kim :

— Hỡi các cậu bé con
 Đang lúc tuổi còn non
 Các cậu phải chăm học
 Có học mới nên khôn

ĐẶNG VĂN NHÂM SẮP ĐI LÀM TỈNH TRƯỞNG

Nhật báo Tiền của bạn Đặng Văn Nhâm đã bị phetchê bu tịch. Lúc này, cậu Ba Trợn buồn lắm. Để làm cho cu Nhâm vui, Thương Sinh chọc cười nó một phát. Cả làng theo rồi nhật báo Tiền đều thấy rõ, hể chàng ký gia Anh Tâm về miền Tây ruột thịt là y như rằng chỉ đánh đấm quý vị đầu tinh Kiên Giang ! Ông Tỉnh trưởng nào cũng không làm vừa lòng báo Tiền, Thương Sinh đề nghị với nhà nước, trong cái lúc bị gậy này, nhà nước nên mời chủ báo Đặng Văn Nhâm về làm tỉnh trưởng Kiên Giang thử một dạo xem sao. Cu Nhâm làm tỉnh trưởng, ký gia «Đông Ông Cộ» Anh Tâm làm phó Tỉnh nội an kiêm trưởng ty cảnh sát — chắc chắn Kiên Giang sẽ hết tai nạn tham nhũng. Nhất định vậy. Đưa nào nói dối báo Tiền sống lại tít xuyết!

NHẠC SĨ PHẠM NGHỆ KÊU CƯ ÔNG BÈU BỐI SAIGON THỦY CỤC

Nhạc sĩ Phạm Nghệ, tay vĩ cầm bất hủ của Giao Chi, bạn của Thương Sinh ít khi kêu cứu ai, Nay hẳn ta kêu cứu, hẳn là điều ghê gớm. Ông Saigon Thủy Cục vốn bẽ bối về cái sự đảo dương, ngộ đặt ống nước rồi dềch thêm lấp chỗ đào cho cân thận, đẹp đẻ, phẳng phiu như cũ. Ông bêu bối ở đâu cũng được, yêu cầu ông đừng bêu bối ở hẻm 136 đường Trần Quang Diệu nữa.

TĂNG LƯƠNG TRONG LÚC NÀY SẼ KHÔNG THỂ ĐUÔI KỊP VẬT GIÁ

Thối thương được tăng lương thì khoái nhưng bây giờ, mỗi khi nghe nói đến chuyện tăng lương công chức quân nhân đều méo mặt vì tăng lương thì ít mà giá sinh hoạt tăng thì nhiều. Mỗi lần nói đến chuyện tăng lương, người ta lại nhớ đến chuyện tăng lương của Nguyễn Khánh vào năm 1964.

Lúc bấy giờ khi xảy ra cuộc đảo chánh tháng 11-1963, tổng số tiền lưu hành chỉ có vào khoảng 12 tỷ Sau khi cầm quyền được m. ấy tháng vào năm 1964 Nguyễn Khánh phải rút lui. Trước khi ra đi anh tướng mỵ dân này bèn làm một phát tăng lương. Chính quyền kế tiếp là chánh phủ của thủ tướng Trần Văn Hương thời bấy giờ bị đặt trước một sự đã rồi. Rút lại lời hứa tăng lương thì sợ bị phan đôi, mà tăng lương thì không có tiền.

Rút cục, danh in thm tiền ra mà tăng lương. Thế là áp lực lạm phát ngày càng tăng.

Tăng lương và lạm phát nó là cái vòng lẩn quẩn ở một nước mức sản xuất thấp kém như ta mà muốn tăng lương, chỉ còn cách lạm phát, mà hệ quả phát, thì tiền mất giá, lại phải tính chuyện tăng lương, rồi hệ tăng lương, lại lạm phát v.v.. Nó cứ lẩn quẩn như vậy mãi. Đó là lý do trong những năm qua tuy quân nhân

và công chức được tăng lương, và tăng phụ cấp nhiều lần nhưng cuộc sống vẫn không khá.

Bây giờ, tổng số tiền lưu hành trên thị trường ít nhất cũng có 120 tỷ. Thế là chỉ sau 6 năm Cách mạng, ta đã giàu gấp mười lần «chế độ cũ». Chính vì cái sự giàu có đó mà đồng tiền mất hết giá trị. Đã mất giá trị rồi, bây lại giở tăng lương nữa, lại lạm phát nữa, là chết nữa.

Cái giống hàng hóa nó thính mũi lắm. Chỉ cần đồn sắp tăng lương, giá hàng nó đã tự động tăng vọt rồi, đuổi không kịp. Thành ra cứ tưởng là được tăng lương, ai ngờ lại sụt lương!

Cho nên, Thủ tướng có lòng thì tốt công chức và quân nhân rất cảm động. Nhưng có giúp thì giúp cách khác, xin đừng tăng lương tội nghiệp!

TIN MỪNG CHO CÁC GIAN THƯƠNG, CHÍNH KHỨA VÀ HẠM

Tờ báo của cụ già chịu chơi, ông Bá Lương vừa đăng quảng cáo một thứ thuốc tiên rất quý đối với quý vị gian thương, chính khứa, hạm và nhất là quý ông dân biểu nghị sĩ thường thay mặt dân công du để «trả thù dân tộc».

Thứ thuốc đó mang tên là «SÂM NHUNG HẢI CẦU» ngàn năm một thuở mới có, và hiện chỉ chế luyện được độ 10 lít, không mua mà là hết đấy!

Ông tác giả của nó giới thiệu nó như thế này :
 — «Thứ rượu thuốc trên quý phong lưu tuyệt trần đúng theo toa và phương pháp gia truyền hòa với tinh chất Sâm nhung thượng hảo hạng đặc biệt với 3 bộ Hải cầu thận thứ thiệt chánh gốc Bắc băng dương cất giữ lâu năm, một vị thần dược hiếm có thành danh kim cò... Phòng ngừa, điều trị, thần tình các chứng bệnh phong lưu nam nhờ dẫn dai khó trị mà các thứ thuốc thường không trị dứt nổi, như thận lực, dương liệt, bất lực tảo chay... Đặc biệt một lý do sức an thần bồi bổ cân não thần kinh văn nhân, trí thức, chính trị gia, các nhà doanh nghiệp quá hao mòn tâm trí thể hàng ngày...»

Vì quá khâm phục và cảm mến đức độ của các vị chính khứa, hạm, gian thương, và muốn lo lắng dùm sức khoẻ của các vị đó, nên Sóc Voi đăng quảng cáo không công thứ thần dược này, xin các bạn đọc giả của Con Ong miễn thứ cho! Đa tạ! Đa tạ!

TB.— Muốn biết thuốc thần bán ở đâu, xin hỏi cụ Nguyễn Bá Lương.

ĐẾN NHỮNG CÂU ĐÁ LÃO CỦA DÂN BIỂU NGUYỄN ĐẠI BẰNG

Dân biểu Nguyễn Đại Bằng vừa biểu diễn 1 giọng nói trợ trợ rất khó nghe khi ông tỏ vẻ khinh miệt 1 nhà văn. Nhà văn đó, anh Trần Phong Giao, tác giả vài cuốn tiểu thuyết tuy không sáng giá nhưng cũng chẳng hạ giá, dịch giả nhiều văn phẩm quốc tế giá trị, thư ký tạp chí Văn và cơ sở xuất bản Văn, Giao Đệm. Dù cay cú Trần phong Giao cách mấy, ô. DB Nguyễn Đại Bằng cũng không thể xác xơ coi Trần Phong Giao là «nhà văn vô danh», là «nhà văn hay đó». Ôi chà, nhà văn không được tự do tư tưởng hay sao? Trần phong Giao viết láo về gái Huế, nó đã bị hai nữ sĩ Huế kẻ tú đứng vào miệng. Ông Đại Bằng «nào đó» có muốn vì gái Huế mà lên tiếng, Thương Sinh tưởng, cái sự lên tiếng của ông nó phải nhận tiêu biểu cho một trí thức Huế, đại diện đồng bào Thừa Thiên, mới thị phải phép. Đảng này ông chỉ biết đá lão. Ông xử dụng ngôn ngữ đao to búa lớn khiến chúng tôi tưởng ông muốn đàn áp nhà văn, Đừng mong chuyện đó, ông dân biểu trẻ tuổi đẹp trai, Nguyễn Đại Bằng! Bọn nhà văn chúng tôi sống rất cô đơn và chưa nhận danh nhà văn để đánh đấm ai. Thì cũng đừng ai đại dột mà đánh đấm nhà văn. Chính trường, đối với chúng tôi, như một hỷ trường. Chúng tôi ngoảnh mặt làm ngơ cho bọn ngọng thay phiên nhau sửa láo lếu. Hãy cứ sửa láo, hỡi bọn ngọng và chó nên mó d nhà văn.

- ★ Những ông bố thích Con Ong
- ★ Những ông anh khoc Con Ong
- ★ Nhưng con em của quý vị không bao giờ nên đọc Con Ong
- ★ Hãy mua cho con em quý vị

TUỔI NGỌC

(muần báo của học trò của những ai thích tuổi học trò)
 DUYÊN ANH chủ trương ★ Xuất bản vào tháng tới

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH
 In tại nhà in Dân Nguyễn Võ Tấn 54SG